

34

ข่าวการมาเยือน

เท้าของหญิงสาวย่ำไปตามระเบียบทางเดิน ก่อนจะหยุดหน้าห้องหนึ่ง เธอเปิดประตูเข้าไป ด้วยดวงหน้ายังคงมอับน้ำตา กวาดตามองทุกคนในห้อง ก่อนถลาเข้าไปหาผู้รั้งตำแหน่งสูงสุด

"ท่านลุง!"

ร่างออรชรของเธอตกลงหน้าผู้เป็นใหญ่ น้ำตาไหลอาบดวงหน้างามพริ้ม หญิงสาวซ่อนดวงตาสีฟ้าเข้มจันสบดวงตาสีดำกลับ พลังร้องถามเสียงพรวด

"ท่านลุง...เจอไวโอเล็ตแล้วใช่ไหม เจอ...หลานของข้าแล้วใช่ไหม"

เสียงถามสะอื้นนั้นเจือความหวัง เธอเอื้อมมือเรียวยาวราวกับงาช้างมาจับชายผ้าของ 'ท่านลุง' สิ่งที่ได้รับเป็นน้ำเสียงคุเข้มเหมือนอย่างเคย

"เรเชีย...เจ้าไม่ควรทิ้งคำหนักของเจ้ามายังปราสาทของข้าเช่นนี้เป็นถึง 'ธิดาแห่งวาริ' ก็สำรวมหน่อยสิ"

"ราตรี..." เธอพรวดเพื่อเรียกชายตำแหน่งสูงศักดิ์นั้นราวกับจะขาดใจ "หลานคนนี้ข้ารักและเลี้ยงดูลูกในไส้มาตั้งแต่เขาอายุสิบขวบ

ตัวท่านเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน แล้วเหตุใดจึงไม่เข้าใจหัวอกของข้า โปรคเมตตาบอกข้ามาเถิด ไวโอเล็ตอยู่ที่ไหน มีอันตรายหรือไม่"

"ใจวางใจเถอะ โอรสแห่งรัตติกาลไม่มีใครทำอันตรายเขาได้ หากอยากรู้ว่าไวโอเล็ตเป็นอย่างไร เจ้าก็ถามจากคิรินคูสิ" ดวงตาสีอำคมกริบของคนตอบควมองคิรินแสนงามที่หมอบอยู่ มันสะกึ่งเอือก เมื่อได้ยินคำพูดนั้น "ข้าคิดว่าเจ้าได้เจอเขา ตอนไปเยือนสถาบันเซเรลล่าใช่หรือไม่"

คิรินผงะ ก้มหน้าจุก เมื่อหญิงสาวคนนั้นถลาเข้าไปหาอย่างรวกเร็ว

"จริงหรือคิริน หลานข้าเป็นอย่างไบบ้าง..."

คิรินหลบตาของเรเซีย ทำให้เธอหลังน้ำตามากกว่าเก่า

"บอกข้าสิคิริน ได้โปรดบอกข้าว่า เขาเป็นอย่างไบบ้าง"

คิรินก้มหน้านิ่ง นานจนชายหนุ่มซึ่งเป็นผู้นำสูงสุดของแดนเทพต้องเอ่ยเสียงเคียด

"เจ้าอย่าได้คาดคั้นเขาเลย ไวโอเล็ตคงจะขอร้องไม่ให้บอกพวกเรา เมื่อรัชทายาทขอร้อง เขาย่อมไม่เอ่ยปาก เทพไม่มีทางกระบัดสัตย์ คิรินไม่มีทางทรยศผู้เป็นนาย เจ้าเองก็น่าจะรู้ดี"

"ราตรี..."

"กลับคำหนักของเจ้าไปก่อนเถอะ หากข้าได้ข่าวของเขา รับรองว่าต้องบอกเจ้าเป็นคนแรกแน่" คำพูดนั้นแผ่ความอ่อนโยน ทำให้เธอต้องก้มหน้ารับอย่างจำนน พึมพำแผ่วเบา

"เจ้าคะ"

ดวงตาสีฟ้าครามคู่งามของเธอเหลือบมองสวนกว้าง มองดอกไม้สีม่วงเข้มที่ผลิบานอย่างงดงาม ชวนให้นึกถึงเด็กหนุ่มเจ้าของชื่อเดียวกับดอกไม้ชนิดนี้เหลือเกิน

ไวโอเล็ต...

กลับบ้านของเราเถอะ...

'หายไปไหน'

โรเซเนียกระซิบผ้าคลุมของใครบางคน พลังเช่นเขี้ยวในใจ กวาดตามองหาหัตถ์คำ ของพาร์ตเนอร์ แต่ไม่เห็นแม้เงาหัว ที่บอกว่า 'ลาก่อน' มันหมายความว่าอะไรจริงๆ อย่างนั้นหรือ

"ไอ้เจ้าบ้า! ทำไมฉันน้อยใจแบบนี้วะ!"

เด็กสาวโวยวายกับก้อนหินริมทาง ก่อนจะร้องจ๊ากเมื่อเท้าเตะก้อน หินหนัก จนกระโดดเหวี่ยงๆ เธอกุมเท้า พลังตะโกนลั่น

"ว๊ายยย! จะเป็นไฉนหรือไอ้โอเล่ก็รีบออกมาสักที ก่อนข้าจะฆ่า เจ้า!"

แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นเพียงความเจ็บสนธิ โรเซเนียเห็นว่า ตัวเอง บ้าบออย่างนี้ก็ไร้ความหมาย เด็กสาวทิ้งตัวลงพื้นแรงๆ ถอนใจยาว

'ต้องไปแล้ว...ลาก่อน'

'ทำไมถึงต้องรีบไปด้วยเล่า ข้าไม่โกรธหรือรังเกียจอะไรเจ้าเลย สักนิดเดียว แล้วทำไมถึงได้ทำหน้าเศร้าแบบนั้นด้วย'

"ไอ้เง่าเอ๊ย!" โรเซเนียเบะปากไม่พอใจ "เง่า! เง่าสุดๆ เลย! เป็นผู้ชายที่เง่าสุดๆ เลย! ข้ายังแมนกว่าเจ้าตั้งเยอะ!"

"ใครเง่าเหว"

เสียงถามคังมาจากด้านหลัง โรเซเนียหันไปมอง เห็นองค์ชายแห่ง อารากอนที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยผ้าพันแผล แต่แข็งแกร่งดี วินเซนซ์เสียอีกที่ ยังนอนพะงาบอยู่บนเตียงไม่ยอมหาย

"เจ้าหายแล้วเหว"

"อ่า..." เขาบสเคียนตรงรับ ทลุคตัวนั่งข้างเด็กสาว "ร่างกายข้า มันทนทานกว่าคนทั่วไปอยู่แล้ว แต่เจ้าวินเซนซ์สิน่าสงสาร พยายามมา หลายปี แต่ก็ต้องมาเสียเปล่า เพราะคันทันดูน่าโคขโมยไปแล้ว"

"อ่า..." โรเซเนียมีสีหน้าอ่อนลงในทันที วินเซนซ์พยายามปลุกคันทัน ดูน่าเพื่อคลายคำสาปให้แม่มาโดยตลอด บัดนี้มันถูกพวกปีศาจชิงไป องค์ชายแห่งเซเรลล่ายอมเสียใจเป็นธรรมดา

"...นั่นสินะ" โรเซเนียพิมพ์ เพราะรู้สึกเข้าใจหัวใจของวินเซนต์
ขึ้นมา

"แล้วเจ้าล่ะ"

"หือ?"

"เจ้าเองก็เสียพาร์ตเนอร์ไปไม่ใช่เหรอ..." เซบาสเตียนถามตรงเป้า
เอียงคอมองอีกคน "ไฉน ลอเลียส ออกจากเซเรลล่าไปแล้ว อย่างว่าแต่
เจ้าเลย ข้าตามหาหมอนั่นจนทั่วก็ยังหาไม่เจอ ทำทางจะซ่อนตัวเก่งน่าดู
เลย"

"ถ้าหมอนั่นอยากจะซ่อน ข้าก็ไม่คิดจะหาหรอก..." โรเซเนีย
ประกาศ พร้อมชักสีหน้าหงุดหงิด "มีอย่างที่ไหน แค่น้ำไม่ยอมจับมือด้วย
นิดหน่อย ทำหน้าจะเป็นจะตายแล้วก็หายไปเลย บอกว่าต้องไปแล้ว บอก
ว่าลาก่อน นี่ไม่คิดจะถามความเห็นของข้าเลยหรือยังงั้น อยู่ด้วยกันมาตั้ง
เท่าไร ข้าคิดว่าข้านะ..." เสียงของโรเซเนียเริ่มระงม เธอหลบตาอย่าง
เจ็บปวด

"ข้าน่าจะรู้จักหมอนั่นดีที่สุดแท้ๆ แต่ข้ากลับไม่รู้จักเขาเลย ทั้ง
ไฉน...ทั้งไวโอเล็ต"

เซบาสเตียนมองอากาศปฏิกิริยาของเธอ ก่อนจะยกมือโอบบ่าเด็กสาว
บิบบเบาๆ รวากับให้กำลังใจ

"หมอนั่น...อาจจะคิดว่าเจ้ารังเกียจเขาอยู่ก็ได้"

"หือ?"

"ข้าเองก็ยังกลัวพวกเจ้ารังเกียจอยู่เลย..." เซบาสเตียนยิ้มบาง
อย่างเจ็บปวด "ข้าสิ ตัวประหลาด คนก็ไม่ใช่ หมาก็ไม่เชิง จะบอกว่าเป็น
มนุษย์หมาป่า ก็คือพวกมารดีๆ นี่เอง เอ้อออ"

องค์ชายแห่งอารากอนถอนใจยาวเหยียด คอดกอย่างหมดสภาพ
โรเซเนียหันตามองอีกคน ก่อนจะเอื้อมมือขยี้เส้นผมสีน้ำตาลแดงของเขา
จนฟู

"นี่แน่ะๆๆ!"

"เฮ้ย! อะไรของเจ้านะ!!!" เซบาสเตียนร้องลั่น เบี่ยงศีรษะหลบ โรเซเนียทำหน้าคูสี แล้วตบป้าบเข้าที่หน้าผากของเด็กหนุ่ม เอ๋ด้วย น้ำเสียงหงุดหงิด

"เจ้าก็เง่าอีกคนแล้วอะ..." โรเซเนียหรีตามอง พร้อมแบะปาก อย่างไม่พอใจ "ฟังข้านะ ข้าจะไม่เคยคบกับใครเพราะว่าเรามีสองร่าง หรือว่าเป็นตัวประหลาดหรออะ ข้าจะคบกับพวกเจ้าเพราะว่าพวกเจ้า คือพวกเจ้า คนที่ดีและพร้อมมีไมครีกับข้า แต่ถ้าเจ้าขึ้นมายังเง่าแบบนี้ใส่ ข้าอีกคนละก็...พอจะเตะสักป้าบจริงๆ ด้วย!"

เซบาสเตียนกะพริบตาปริบๆ มองเด็กสาวที่ตบเท้าหงุดหงิด พร้อม กัดดอกแวนิลเข้าปาก เคี้ยวคุ้ยๆ บ่นจิม่า

"เจ้าหมอนั่นก็อีกคน คอยดูนะ ถ้าข้าเจอละก็ จะกระโดดถีบให้ กระเด็นเลย จะเป็นไวน์หรือไวโอลิตก็ช่างเถอะ มาหันหลังใส่ข้าแบบนี้ เคี้ยวสวยๆ"

องค์ชายแห่งอารากอนมองคนที่หามายมันจะประทุษร้ายร่างกาย คนอื่นแล้วหัวเราะเบาๆ ทำให้โรเซเนียหันมามองอย่างไม่พอใจนัก

"อืม..." เขาหรีตามองเด็กสาวที่หน้ามุ่มลงอย่างเจ้าเล่ห์ "ข้าจะทำ ยังไงให้หนักรบบผู้กล้าหาญคนนี้อารมณ์ดีขึ้นมา..."

องค์ชายแห่งอารากอนหลิวตาให้เด็กสาว ก่อนจะบอกเสียงนุ่ม

"ไปกินข้าวกับข้าที่อารากอนดีไหม ถลองที่เจ้าศึหัวไอบ้านนั้นจนแบะ เลยไ้"

"ไม่เอาอะ" โรเซเนียเอากางวางบนหัวเขา เอ๋คำพูดที่ไม่น่าเชื่อ สุคๆ "ไม่มีอารมณ์"

เซบาสเตียนหรีตาลง เขาไม่เชื่อหรอ

"หมั่นโถวทรงเครื่อง..."

"พื้ๆ"

"ไก่อบพญาหงส์ร่อน..."

"ก็ยังไม่โดนใจ..."

"หนูลมน้ำแคง..."

"แล้วก็..."

"ขาหมอบน้ำผึ้ง"

"จ้ะน้อยอย่ามัวเสียเวลาอยู่เลย เราไปกินกันเถอะ"

"ได้เลย!"

ร่างแบบบางที่หลับใหลมีแพนดาสีทองเข้ม เช่นเดียวกับเส้นผม
มันทาบทับเหนือโหนกแก้มเธอ

วินเซนส์สงสัย เปลือกตาบางที่ปิดสนิทนั้น จะมีสักวันไหมที่จะเปิด
มามองเขาอีกครั้ง

"ท่านแม่..." วินเซนส์ทຽດตัวลงอย่างผิดหวัง เขาประคองมือเย็น
เยียบของแม่แนบข้างแก้มตนเอง ก่อนจะหลับตาลงอย่างเจ็บปวด

บานประตูเปิดออก ร่างสูงที่ก้าวเข้ามาทำเออองค์ชายแห่งเซเรลล่า
ต้องเม้มปากแน่น

"ท่านก็มาด้วยเหรอ"

"เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ ในฐานะราชาแห่งเซเรลล่าก็สมควรจะมา
ดูสิ..." เสียงนั้นยังคงเย็นชาไม่เสื่อมคลาย แต่ดวงตาสีทองที่มองมาทาง
ลูกชายกลับอ่อนลง "บากแผลของเจ้า"

"หม่อมฉันไม่เป็นอะไร อย่างไรเสียก็มีสายเลือดเทพ" วินเซนส์เอ่ย
โดยดวงตาสีครามยังไม่ละไปจากวงหน้าที่ยังปิดสนิท "ห่วงแต่
ท่านแม่ ไม่รู้เมื่อไรจะได้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง"

"เซบาสเตียนก็ไม่สามารถคลายคำสาปได้..." ราชาแห่งเซเรลล่า
เอ่ยอย่างเย็นชา "บนโลกนี้ยังมีสิ่งที่เจ้าไขว่คว้าให้ตายยังไงก็ทำไม่ได้
เจ้าเองก็ควรจะเข้าใจ"

คำพูดนั้น...เหมือนตอนแม่ของเขาต้องคำสาปเลย

วินเซนส์เม้มปากแน่น พ่อของเขาไม่เคยพยายามจะคลายคำสาป
ให้ผู้เป็นภรรยาเลยสักครั้ง เขาอดใจมาตั้งแต่ต้น บนโลกนี้...คงจะมีเพียง

เขาเท่านั้นที่พยายามเพื่อพระราชินีวีโอน่า

"หม่อมฉันอยากอยู่คนเดียว ขอความกรุณาด้วย"

"วินเซนต์..." องค์ราชามองค้ำหลังของลูกชายก่อนจะตัดใจเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"อย่าลืมว่าตนเองเป็นถึงองค์ชายแห่งเซเรลล่า เจ้าจะมัวแต่โสกเศร้า
ไม่ได้หรอกนะ"

มือของวินเซนต์ที่วางอยู่บนผ้าปูที่นอน...ถึงกับกำแน่น

'นี่มันอะไรกันเนี่ย!'

โรเซเนียอยากจะพูดคำนี้เสียเหลือเกิน อาหารเลิศรสทั้งหลายถูก
ฟาคเรียบ จนเหลือเพียงเศษซากบนโต๊ะ และจอมสวาปามก็ไม่ต้องไปหา
ที่ไหน เพราะเขาคือองค์ราชาแห่งอารากอนที่ลูปฟงพร้อมแคะขี้ฟันอยู่ตรง
หัวโต๊ะ

"โอ้ววว! เซบาสเตียน!!"

และแล้วพ่อผู้แสนรักลูกก็โถมกอดเซบาสเตียนอย่างแรง โรเซเนีย
ไถ่ยืนเสียงดัง กร๊อบ! กร๊อบ! กร๊อบ! ที่คู้นเคย เซบาสเตียนร่างปวกเปียก
ลงไปกองที่พื้นอีกครั้ง ขณะพ่อของเขายกมือประคบแก้มตนเอง บิด
ไปมาอย่างเงินอวย

"อุเหม! ลูกเรานี้มันวันยิ่งสูงจะเท่าพ่อแล้วนะเนี่ย เค็จป่าเป็นปลี้ม
จริงๆ เลยที่เลี้ยงลูกมาได้จนโตปานนี้เนี่ย ฮี้ๆ"

'อืม โชคดีของเซบาสเตียนจริงๆ ที่อยู่รอดจนโตปานนี้' โรเซเนีย
คิด ขณะเห็นเซบาสเตียนคลานพะงาบๆ กับพื้น เพราะสองสาเหตุสำคัญ
คือ หนึ่ง...บาดเจ็บจากการต่อสู้กับพวกปีศาจยังไม่หายคีนึก และสอง...
'เค็จป่า' กอดแรงจนเหลือทน

"ไม่ตายใช่ไหม" โรเซเนียถามเพื่อนอย่างห่วงใย ซึ่งอีกคนก็ตอบ
ด้วยน้ำเสียงแหบเครือ

"ข้าคืใจที่มีมนุษย์หมาป่ามาสิงร่าง"

คือถ้าเป็นคนธรรมดาคงจะตายโหงไปนานแล้วละ...

"ท่านพ่อ" เซบาสเตียนหยัดกายลูกลอยอย่างยากลำบาก เหลียวมองรอบกาย "แล้วท่านแม่ล่ะ"

"แม่เจ้าเธอ..." องค์ราชาแห่งอารากอนพึมพำ ขณะคุณี๋ดังจ๊วบ "คิดพันศึกที่ชายแดนนะ เลยยังไม่กลับมาสักที"

ถึงตอนนี้เซบาสเตียนถอนใจเฮือกใหญ่ เพราะไม่ต้องเจออ้อมกอดครั้งที่สองของแม่ องค์ชายหนุ่มทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างหมดแรง ก่อนจะถามขึ้นมาเบาๆ

"แล้วทำไมท่านไม่ไปช่วยล่ะ"

"อีกฝ่ายเป็นแม่มดคำ ใช้เสน่ห์ยาแฝดกับผู้ชาย แม่เขาเลยไม่ให้พ่อไปร่วมรบต่อ แต่เอนางกำนัลไปหมดทั้งปราสาท..." องค์ราชาแห่งอารากอนว่าพร้อมและขี้พินตอ ก็ขึ้นนั้นมันติดแน่นทนนานจริงๆ "สงสัยกลัวพ่อจะยกหญิงอื่นมาตั้งเป็นราชินีแทนตัวเองกระมัง"

"หรือไม่ก็กลัวว่าพอเห็นท่านพ่อไปเหล่าหญิงอื่น ตัวเองจะเผลอเอาดาบผ่าศีรษะท่านก็ได้" คำพูดของเซบาสเตียนคราวนี้ทำเอาโรเซเนียหลุกหลิวระเบาๆ ไม่ได้ เพราะเห็นภาพ

ดวงตาของราชาแห่งอารากอนหันมาพิศเธอ ก่อนจะเปล่งเสียงประหลาดใจ "นี่เจ้า...!!"

'อุ๊บ!'

"คู่หมั้นวินเซนนี่!!"

พรีคค!

โรเซเนียลั่นก้อากาศทันควัน เซบาสเตียนที่เอากางเท้ามือตัวเองก็ศอกกลืนพรีค พวกเขาหันมาสบตากัน ก่อนองค์ชายแห่งอารากอนจะเร่งโบกมือ

"ไม่ใช่หรือที่ท่านพ่อ นี่โรเลนโซยังงៃเล่า คนที่ถูกบอกว่าเป็นสหายเมื่อตอนนั้น"

"อ้อ..." องค์ราชาพยักหน้า เริ่มจะเห็นตามลูกรัก "ถ้าลูกว่าใช่ก็

คงจะใช้"

เอ่ยได้สมกับเป็นคุณพ่อดีเคน ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่องเดิม

"แม่เจ้าน่ะ พอได้ยินว่าเจ้าถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสก็เลือกขึ้นหน้า คบรดศึกหมาป่าของเราบุกเข้าถล่มรังศัตรูเสียจนฝ่ายนั้นราบคาบไปสามกองร้อย แต่คันถูกตีวงล้อมจนออกมาไม่ได้ ขนาดกำลังหักคอแม่มดคำแถบซินเซเวียยังไม่วายแรงตะโกนให้พ่อมาดูแลก่อน เคี้ยวตัดหัวแม่ทัพได้แล้วจะรีบตามมาสมทบทีหลัง นางเป็นห่วงเจ้าจริงๆ เลยนะ"

โรเซเนียที่ฟังวีรกรรมขององค์ราชินีแห่งอารากอนแล้วกลืนน้ำลายเอิ๊ก! 'แบบนี้ยังกลัวว่าใครจะมาแย่งตำแหน่งราชินีอีกหรือ ทรงพระอภิชนาคนี้คงไม่มีสาวไหนอยากสู้ด้วยหรอม่่าง!'

"เฟรเดอริกก็ตามมานะ เห็นบอกว่าอยากจะมาควินเซนส์สักหน่อย หนีบเอาท่านหญิงรีเบคกามาด้วย คงหวังให้ลูกชายเปลี่ยนใจ แงมเห็นเขาบอกว่าเทพจะมาด้วยนี่"

"เทพ...หรือ" เซบาสเตียนเปลี่ยนสีหน้า พระราชาแห่งอารากอนพยักหน้ารับ เป้าพิ้นออกจากปลายนิ้ว

"ถูกต้อง ปีศาจมาก่อนที่แคนมนุษย์ ค่อยให้อาณาจักรเทพปิดตัวแค่นั้น ยังไงก็ต้องส่งเทพมาดูแล เพราะฉะนั้นพ่อกับแม่ถึงได้จะมาที่นี่ยังไงเล่า"

"..."

"เซบาสเตียน..." ดวงตาสีเหลืองอำพันขององค์ราชาอารากอนสบมองเซบาสเตียน เอ่ยด้วยเสียงลึกล้ำกว่าคราใด "...คำสาปของเจ้า รุนแรงขึ้นใช้หรือไม่"

35

ของวิญญจากแดนเทพ

"ทำไมข้าต้องมาใส่ชุดผู้หญิงอีกละเนี่ย"

โรเซเนียพิมพ์ กวาดตามองชุดกระโปรงสีขาวที่ผู้ยังผู้หญิง! เธอ ยืนข้างๆ วินเซนต์เหมือนเคย มือก็ต้องคอยเกาะแขนของวินเซนต์เอาไว้ เพื่อพยุงตัวเองไม่ให้ตกจากสันสูง เส้นผมสีเงินที่คัดสั้นจากราวที่แล้วถูก ทำให้อยาวสยายทั่วไหล่และแผ่นหลังเล็กๆ จากโรเลนโซจึงกลายมาเป็น เด็กสาวนามว่าโรเซเนียเต็มตัว

ท่ามกลางท้องฟ้าสว่างจ้า มีเงาสีดำทอดลงมาทาบขอบน็อนรับที่ อยู่ด้านล่าง เหล่ากษัตริย์จากแดนมนุษย์ทั้งหลายซ้อนสายตาค้นไปมอง เห็นม้าสีขาวหลายสิบตัวร่อนลงมาอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ

กิริณเป็นผู้นำขบวน ด้านหลังของมันคือฝูงเพกาซัสสีขาวบริสุทธิ์ที่ ลากราชรถซึ่งทำจากน้ำแข็ง และสุดท้าย...หิมะก็โปรยปรายลงมา

"ราชาแดนหิมะ" วินเซนต์กระซิบบอก จ้าวแห่งความหนาวกำลัง บันดาลความเยือกแข็งมาสู่โลกมนุษย์ที่อยู่ในฤดูร้อน โรเซเนียกอดตัวเอง ก่อนจะกระซิบคาดโทษอีกฝ่าย

"เจ้าน่าจะบอกข้าก่อน ข้าจะได้เอาเสื้อกันหนาวมาใส่ด้วย"

"ไม่มีใครรู้ว่าเทพองค์ไหนจะมาเยือน เคยได้เฝ้านำ รายนี้ไม่ใจดีเหมือนครินเน"

วินเซนต์ผู้เบาๆ ก่อนร่นน้ำแข็งเทียมเพกาสัสนั้นจะเปิดออก ดวงตาสีฟ้าเข้มของผู้มาใหม่ยังความเยือกเย็นมาจนทั่วทุกคน เส้นผมของเขาขาวโพลน เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายเต็มยศ โรเซเนียมองแล้วก็เห็นแต่สีขาวไปเสียหมด ถ้าผู้ติดตามรูปงามนั้นไม่สวมชุดสีน้ำเงินเข้ม น่ากลัวว่าเธอจะเมาสีขาวไปแล้ว

"หลานเรา...หรือ"

ดวงตาสีฟ้าของราชาแคนหิมะจับจ้องคนข้างตัว โรเซเนียเหลือบมองวินเซนต์ สงสัยว่าเป็นอะไรกับเทพหนุ่มองค์นั้นหรือ วินเซนต์โค้งให้เทพหิมะอย่างสุภาพชน

"ไม่ได้เจอกันนานนะขอรับ ท่านดา"

'ดา!!!' โรเซเนียถึงกับอ้าปากค้าง ชายหนุ่มรูปหล่อหน้าละอ่อนนี้เป็นดาของวินเซนต์หรือเนี่ย! เธอคาดหมายว่า อีกฝ่ายไม่น่าจะอายุเกียยลียี่สิบห้าปีด้วยซ้ำ

"ทำตามตามสบายเถอะ วินเซนต์" คนที่ถูกเรียกว่าดาเดินเข้ามาใกล้ ประคองดวงหน้าขององค์ชายแห่งเซเรลล่าด้วยมือขาว พร้อมพึมพำเบาๆ ใบหน้าของเขาเรียบเฉย แลดูเยือกเย็นยิ่งนัก "หน้าดาเจ้าคล้ายคลึงกับริชาร์ด แต่ก็เหมือนน้องสาวเรา...เซเรลล่า"

'พี่ชายของท่านเซเรลล่า' โรเซเนียลอบนับนิ้ว อายุของเทพองค์นี้จะต้องมากกว่าห้าร้อยปี แต่หน้าอ่อนๆ ผมขาวๆ ตัวก็ขาว เอ่อ...

พอเห็นคนข้างกายกำลังนับนิ้วพร้อมพึมพำเบาๆ อย่างรั้มารยาท วินเซนต์ก็สับตอกใส่โรเซเนีย จนเด็กสาวสะดุ้ง ยืนตัวตรงในทันควัน

"นี่..." ดวงตาสีฟ้าเข้มของผู้มาใหม่เหลือบมามองเธอเป็นครั้งแรก "คนรักของเจ้าริ"

โรเซเนียส่ายหน้า ต่อให้วินเซนต์ลอบใช้สายตากำราบขนาดไหนก็ไม่เป็นผล เทพองค์นั้นขมวดหัวคิ้ว ก่อนจะถามต่อ

"งั้นก็ลูกพี่ลูกน้อง?"

โรเซเนียส่ายหน้าอีก

"องค์หญิงสักพระองค์ หรือว่าข้าราชบริพาร?"

โรเซเนียส่ายหน้าจนศีรษะแทบหลุด และผลที่ได้คือดวงตาที่เย็นเยียบลงเรื่อยๆ ของเทพหนุ่มตรงหน้า

"งั้นก็น่าแปลก ไม่ใช่ทั้งคนรัก ไม่ได้เกี่ยวพันกันทางสายเลือด และไม่ใช่ทั้งราชินิกุลหรือข้าราชบริพาร แต่ยังยืนอยู่ข้างหลานเราได้นี้...หรือจะเป็นกบฏ สายสืบของพวกมาร"

คำสันนิษฐานสุดท้ายเกิดขึ้นพร้อมๆ กับที่คันไม้ค้ำหลังกลายเป็นน้ำแข็ง โรเซเนียยอบกายให้อย่างคงาม

"หม่อมฉันเป็นคู่หมั้นขององค์ชายวินเซนต์เพคะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วย"

"งั้นก็แล้วไป"

หลังจากประกาศตัวอย่างห้าวหาญ โรเซเนียก็รู้ว่าคติคมหัตต์

ทำไมเธอไม่บอกไปว่าเป็นเพียงนางสนองพระโอรส จะได้ไม่ต้องมาช่วย เพราะต้องนุ่งกระโปรงขึ้นโต๊ะกับพวกกษัตริย์แบบนี้

ตอนนี้ตรงหน้าโรเซเนียมีแต่บุคคลที่ยิ่งใหญ่ขนาดเขย่าโลกมนุษย์ได้ ทั้งราชาแห่งเซเรลล่า องค์ชายแห่งเซเรลล่า ราชาแห่งอารากอน องค์ชายแห่งอารากอน นี่ยังไม่ับราชาแห่งบริทาเมียน ราชาแห่งซินเทเวีย ราชาแห่งเวรานิน และราชาแห่งเพลามอย ราชาของทุกอาณาจักรบนโลกมนุษย์มารวมกันที่สถาบันเซเรลล่าเพื่อต้อนรับเทพชั้นสูง

แล้วเธอมาทำอะไรอยู่ตรงนี้

บรรยาการศบนโต๊ะอาหารนั้นน่าอัศจรรย์ เพราะทุกคนสำรวมมาก ขนาดราชาแห่งอารากอนยังใช้ช้อนส้อมผิควจากที่เคยเห็น โรเซเนียได้แค่คักอาหารน้อยชิ้นเข้าปาก เลียนแบบวินเซนต์ที่นั่งอยู่ข้างๆ แต่จะว่าไปถึงเธอจะบอกว่าเป็นใครคนอื่นที่ไม่ใช่คู่หมั้น ก็ใช้ว่าจะรอดพ้นจาก

สถานการณ์นี้ เพราะว่า...

"หลานบอกว่าได้ต่อสู้กับพวกปีศาจจนถึงที่สุด อยากจะทราบว่ามีใครกันที่ร่วมศึกด้วย"

"มีข้า องค์ชายแห่งอารากอน...และโรเซเนียขอรับ"

คำตอบของวินเซนต์ทำเอาโรเซเนียตัวแข็งทื่อ เพราะไม่เพียงแค่นายดาของพวกเทพที่จับจองเธอ แต่เป็นนายดาของทุกคนบนโต๊ะยกเว้นผู้ร่วมศึก

"สตรีรี"

"ขอรับ นางเอาตัวเข้าปกป้องข้า ข้าเป็นหนี้ชีวิตนาง"

คราวนี้โรเซเนียแทบอยากจะหายไปจากตรงนั้น หรือไม่ก็เอาส้อมจิ้มคอหอยวินเซนต์ ก่อนเอาไม้คั่นเนื้อปากคอดตัวเองตายตามไปเลย เพราะดวงตาของทุกคนเริ่มออกแววสนอกสนใจ ชื่นชม และมองเธอเป็นวีรสตรีผู้กล้าหาญ แต่ก็มีบ้างที่คิดว่า...

"เช่นนั้นคุณหมั่นขององค์ชายก็คงจะเก่งน่าดูสินะ..." ผู้ติดตามรูปหล่อนั้นมองเธอผ่านกรอบแว่นด้วยแววตาอบอุ่นยิ่งนัก ผิดกับตัวแทนแห่งเทพอีกองค์ลึกลับ "งคงาม แดมยังกล้าหาญ สมกับเป็นวีรสตรี ข้าหรืออยากให้สการ์เล็ค...บุตรของข้าเป็นเช่นนั้นบ้าง"

โรเซเนียทำได้เพียงยิ้มเจื่อน หลบตาคนทั้งโต๊ะมาพินิจอาหารตรงหน้าที่ดูจะไม่ถูกปากเธอเสียแล้ว

"สการ์เล็คเป็นเทพธิดาที่งคงาม ท่านควรจะภาคภูมิใจในธิดาของท่าน เอริก" เทพที่นั่งอยู่หัวโต๊ะเอ่ย แล้วตักอาหารเข้าปากอย่างสำรวม จากนั้นหันมาเอ่ยกับหลานชายคนโปรด

"ข้ามาที่นี่ นอกจากจะช่วยเสริมมนตราป้องกันของน้องเราแล้ว ข้ายังมีของขวัญจะให้เจ้า"

เขากวักเรียกของบางอย่าง เป็นบางสิ่งที่ทำเอาวินเซนต์ถึงกับเบิกตากว้าง มันคือกิ่งสุ่นาขนาดใหญ่

เทพหนุ่มยิ้มยิ้มบาง "อย่างไรเสียวิโอนาก็หลานของข้า บุตรของ

น้องเรา เจ้าคงไม่ว่า หากข้าจะถอนคำสาปให้นางสินะ"

"ขอบคุณมากขอรับ" วินเซนต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น "แต่จะเป็นไปได้หรือไม่ หากข้าอยากขอให้ท่านช่วยเหลือเซบาสเตียนด้วยอีกคน"

"เซบาสเตียนเหรอ"

เจ้าของชื่อเซซังก์ ช้อนคาปู้นมาสบดวงตาสีฟ้าเข้มของเทพเหม็นคั วินเซนต์รีบเอ่ยก่อนเพื่อนจะค้าน

"เขาเสี่ยงชีวิตเพื่อต่อสู้กับปีศาจพวกนั้น หากถึงผู้นำที่ท่านนำมาสามารถ...ข้าอยากให้ท่านช่วยเขาด้วยอีกคน"

ดวงตาสีฟ้าสองคู่ของคาหลานสบกันเพียงชั่วขณะ ก่อนเทพหนุ่มจะเอ่ยเบาๆ

"ได้สิ"

ในตอนนี้โรเซเนียเริ่มคิดว่า เทพองค์นี้ดูใจดีกว่าที่เธอเห็น ขอให้หัวขานและหน้าตาย แต่ก็ดูจะเห็นอกเห็นใจวินเซนต์น่าดู หรืออาจเป็นเพราะสายเลือดเดียวกัน

"ดูเหมือนเจ้าอยากจะทำคำถามข้านะ" ดวงตาสีฟ้าเย็นของเทพองค์นั้นหันมาสบตาเด็กสาว จนเธอสะดุ้งเฮือก "ไม่ต้องเกรงใจ หากเป็นคำถามของหลานชายข้า ก็ถามมาเถอะ"

โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะร้องเบาๆ "ถามได้จริงๆ เหรอ ฮะ...เอี้ยคะ!"

"ได้สิ..." เทพหนุ่มนึกเอ็นดู เลยเฉลยยื้มบาง "ถามมาได้ ตามสบายเลย"

"เอ่อ..." โรเซเนียรวบรวมความกล้า ก่อนจะเปล่งเสียงถามออกไปในที่สุก "...ที่หัวขานนี้ใช้ผมหงอกหรือเปล่าคะ"

หลังจากเกิดประวัติดิการณ์โศกอาหารถูกแช่แข็งในพริบตา โรเซเนีย

ก็โดนวินเซนต์อบรมถึงรูปลักษณ์ของเทพว่า เทพจะมีเส้นผมเพียงแค่สีดำกับสีขาว และคงไม่ชอบใจ หากมีคนคิดว่าพวกเขากว้างหงอก พร้อมกับ

สั่งให้โรเซเนียปิดปากเงียบมาโดยตลอด ไม่อ้าปากอีกเลยยั้งคิ ตอนนี้เธอจึงทำได้เพียงเดินตามเทพแห่งหิมะ ซึ่งย่างเท้าเข้าไปที่ห้องหนึ่ง โดยมีพวกเธอเดินตามอย่างสงบเสงี่ยม ห้องนั้นอบอวลด้วยกลิ่นกุหลาบ มีเตียงรูปกางเขนประดับด้วยกุหลาบสีชมพูมากมาย ร่างที่นอนอยู่บนเตียงนั้นทำให้โรเซเนียเผลออุทานเบาๆ

"โห...สวยจัง!"

ใช่ เป็นสตรีที่สวยงามที่สุดเท่าที่โรเซเนียเคยเห็นมาเลยกระมัง เธอมีผมสีทองคำเป็นลอน แม้แต่ยามหลับก็ดูราวกับเทพธิดา ขณะโรเซเนียนั่งชมความงามอยู่ วินเซนซ์ก็ก้าวเข้าหาร่างนั้น พึมพำแผ่วเบา

"ท่านแม่..."

'แม่ของวินเซนซ์ = ราชีนีแห่งเซเรลล่า'

โรเซเนียแหงนหน้ามองราชาแห่งเซเรลล่าที่ยังคงยืนนิ่ง ดวงคาสีทองของราชาเฟรเดอริกกลิ้งล้าเหลือจะหยิ่ง ดูจากรูปกายที่แม้ผ่านกาลเวลามาจนวัยกลางคน แต่ก็ยังงามสง่า คาคว่าตอนหนุ่มๆ คงเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาน่าดู

เป็นอันว่าวินเซนซ์ไม่ใช่องค์ชายฝ่าเหล่าแบบเซบาสเตียน ลงพ้อหล่อ แม่สวยขนาดนี้ หากออกมาหน้าตาไม่ดี ก็ไม่รู้ว่าปีศาจคนใดมาแกล้งแล้ว

ถึงผู้นำใหญ่จลลงบนหน้าผากของคนที่หลับอยู่ เทพหิมะพึมพำรำยมนตร์แผ่วเบา แสงสีขาวก็เจิดจ้าและยกร่างขององค์ราชีนีแห่งเซเรลล่าขึ้นสูง อักขระเทพเรียงแถวเข้าโอบล้อมเธอ แล้วแสงสว่างก็แผดจ้าจนพวกโรเซเนียต้องหลับตา ก่อนดวงคาสีฟ้าครามของราชีนีวิโอน่าจะปรือเปิด

มือที่เคยแน่นิ่งตลอดขององค์ราชีนีขยับเพียงแผ่วเบา วินเซนซ์เบิกตากว้าง ก่อนจะก้าวเข้าหาอย่างเลื่อนลอย

"ท่านแม่..."

เสียงเรียกของเด็กหนุ่มทำให้ดวงคากุ้งงมล้ำขององค์ราชีนีเป็น

มาสบดวงหน้าคมคายขององค์ชาย เธอพินิจเพียงครู่เหมือนพิเคราะห์ว่า เขาคือใคร ราชีนีแห่งเซเรลล่าถูกสถาปตั้งแต่วันชนต์อายุยังน้อย แต่บัดนี้ เขาโตขึ้นมากแล้ว เมื่อสบดวงตาสีฟ้าครามสีเดียวกันกับเธอ องค์ราชินี วิโอน่าก็พึมพำแผ่วเบา

"วินเซนต์?"

องค์ชายหนุ่มพยักหน้ารับ พร้อมพยุงร่างแบบบางของแม่ ราชีนี วิโอน่ากวาดตามองไปทั่วอย่างงุนงง

"เฟรเดอริก?" เธอละสายตาศาจากสามีอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพึมพำ พร้อมมองหาใครบางคน "แล้ว...เขา?"

โรเซเนียต้องขมวดคิ้วแน่นอย่างสงสัย องค์ราชาแห่งเซเรลล่าก้าว เข้าไปใกล้ราชินีวิโอน่า ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเย็นเยียบ

"วาเลนไทน์ ลอเลียส ถูกเทพสังหารไปแล้วเมื่อสิบปีก่อน ข้าหา ทฤษฎี"

องค์ราชินีเบิกตากว้างมกกว้าง พึมพำว่า "ประหาร...แล้ว"

"ท่านแม่..." วินเซนต์เรียกสติแม่เบาๆ ก่อนจะหันไปมองเทพหนุ่ม ที่ยืนนิ่ง "ท่านโคลิสช่วยเราไว้"

"ท่านลุง"

พระราชินีวิโอน่าหยัคกายลุก แต่ด้วยหลับใหลมาเป็นเวลานาน ทำให้อีกสองคนที่อยู่เคียงข้างต้องช่วยพยุง เธอຍอบกายอย่างคงามให้ เทพแห่งหมันต์

"ขอบคุณเจ้าค่ะ ท่านลุง"

"เห็นแก่เซเรลล่า" ดวงตาสีฟ้าเย็นขององค์เทพปรือลงอย่างอ่อนโยน ด้วยหลานสาวของคนช่างเหมือนน้องสาวที่จากไปนั้ "แต่เสียคายที่คิน พลังแก่เจ้าไม่ได้ จากนั้นไป...เจ้าต้องอยู่อย่างคนธรรมดา"

"ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ" องค์ราชินีพุดอย่างไม่เสียคายพลังที่สูญเสียไป ก่อน หันมายังลูกชาย แล้วแยมรอยยิ้มอ่อนโยน

"แม่คงทำให้ลูกลำบาก..." มือเรียขของราชินีประคองคางของ

เด็กหนุ่ม พลังพินิตอย่างรักใคร่ "โตขึ้นเยอะเลยนะ วินเซนต์"

ดวงตาสีฟ้าของเด็กหนุ่มสั่นไหว วินเซนต์แยมยิ้มอย่างหาได้ยาก
ยิ่ง เป็นยิ้มร่ากับปลดเปลื้องความทุกข์ทั้งปวงแล้วจนสิ้น
"ขอรับ"

"นี่เจ้าทำอะไรของเจ้านะ"

โรเซเนียร้องเบาๆ เมื่อคิริเนคาบชายเสื้อของเธอ แล้วลากมาอยู่
ด้วยกันสองต่อสอง ดวงตาสีฟ้าซีดของคิริเนจับจ้องอย่างคาดคั้น

"เจ้า!" จมูกใหญ่ๆ ของมันสูดกลิ่นฟุคฟิดไปตามร่างของเด็กสาว
"มีมันใช่ไหม"

"อะไรเธอ"

"บ๊ะ! อย่ามาทำเป็นไขสื่อน้อยเลย! ก็ผ้าคลุมขององค์ชายข้านะ
สิวะ!"

"ผ้าคลุม..." โรเซเนียขมวดคิ้วแน่น ถามอย่างงุนงง "ของใครนะ"

"ก็...!!"

'อย่าได้บอกใครที่โลกมนุษย์ว่าข้าเป็นใคร ไม่เช่นนั้นข้าจะคัดเขา
ของเจ้ามาคั่นทำน้ำแกงกินซะเลย' คิริเนหนุ่มชะงักกึกเมื่อคำพูดของเจ้านาย
ย้อนมาในหัว กลืนน้ำลายเหนียวๆ อย่างยากลำบาก มันพิมพ์คำตอบ
เฉพาะที่พูดได้

"ก็ของเด็กหนุ่มตาสีม่วงที่รูปร่างมอย่างเหลือเชื่อคนนั้นนะ"

"นี่เจ้ารู้จักไวโอลิตด้วยเหรอ!" โรเซเนียหันขวับในทันที ก่อนจะ
เขย่าคอคิริเนอย่างแรง "บอกข้ามาเดี๋ยวนี้เจ้าข้า! ว่าหมอนั้นมันหายหัว
ไปอยู่ที่ไหน!"

"ห้ามใช้คำไม่สุภาพกับท่านนะ!" คิริเนร้องเสียงดังลั่น ทำท่าชิงข้าง
เหมือนเตรียมต่อสู้ "ไม่นั้นข้าจะขวิดซะเลย!!"

โรเซเนียมองเขาที่อู๋ แบบเขากว้าง และท่าทางของม้าที่พยายาม
ทำให้เหมือนกระต๊อง ก่อนหรีดอย่างหวาดกลัวนักหนา สีหน้าสมเพชนั้น

ทำเอาคิรินหนุ่มถึงกับหน้าแดงเรื่อ คบก๊ีบเท้าอย่างคู่ร้าย
"เจ้านี่มัน!"

เสียงกรีคร้องลั่นจากค่านในปราสาททำเอาพวกเขาถึงกับชะงัก
ดวงตาสีเพลิงของเด็กสาวควัดมอง ก่อนโรเซเนียจะรีบวิ่งเข้าไปค่านใน
คามด้วยคิรินหนุ่ม

ภาพที่เห็นทำเอาเธอถึงกับนิ่งงัน ร่างของเซบาสเตียนทรุดตัวอยู่
ในวงแหวนเวท ท่าทางเหม่อลอย ขณะที่เงาคำรูปหมาป่าตัวใหญ่กำลัง
ต่อสู้กับเทพแห่งหมันต์ วินเซนต์ผวาเข้ามา ก่อนจะโบกมือปล่อยพลัง
ช่วยเหลือเทพหนุ่ม โรเซเนียกวาดตามอง แล้วตะโกนเรียกองค์ชายแห่ง
อารากอน

"เซสสสสส!!!"

เด็กหนุ่มสะดุ้งเฮือก เงาสีคำรูปหมาป่ากระโจนกลับเข้าร่างของ
องค์ชายหนุ่ม นาทีนั้นราชาแห่งแคนหิมะชักดาบ ก้าวเข้าหาเซบาสเตียน
"อย่า!!" โรเซเนียร้องลั่น เอาตัวเข้าบัง ส่งผลให้เทพหนุ่มชะงักงัน
เซบาสเตียนหายใจหอบอย่างหนัก

เด็กสาวกะพริบตา ก่อนจะโหยหวนในใจ 'แม่เจ้า! นี่ข้าเกือบจะเอา
ชีวิตมาทิ้งอีกแล้วหรอเนีย!'

"ท่านลุง ทำไมถึงได้..." ราซินีวีโอน่าถามเบาๆ เทพหนุ่มเบือนหน้า
มามองหลานสาวผู้สูงศักดิ์ ตอบอย่างเคร่งเครียด

"คำสาปขององค์ชายหยั่งรากลึกเกินไป ไม่สามารถถอนได้ และ
ในไม่ช้าเขาจะกลายเป็นพวกมัน มนุษย์หมาป่าเป็นมารที่ร้ายกาจเกินกว่า
ที่ข้าจะยอมให้เขาอยู่รอดได้"

"ไม่มีวิธีอื่นหรอ..." โรเซเนียเผลอร้องเบาๆ ก่อนจะยกมือเกา
ท้ายทอย "ง่า ก็วิธีถอนคำสาปอื่น แบบที่ไม่ต้องใช้กิ่งลูน่า แต่ได้ผลกว่า
นะ"

เทพหนุ่มนิ่งงัน ก่อนจะหรีดตามองเด็กสาวตรงหน้าอย่างพิลึก เสียง
หนึ่งดั่งขึ้น

"เอาน้ำๆ ท่านโคลิส..." เอริกในชุดสีน้ำเงินเข้มก้าวเข้ามา เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "การสังหารไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุด ท่านเองก็รู้ดี และหากท่านสังหารผู้มีพระคุณขององค์ชายแห่งเซเรลล่า พวกมนุษย์ก็คงจะไม่ศรัทธาในเทพอีกต่อไป"

"..."

"เหมือนที่แม่นางผู้นี้ว่า เราสะกดพลังของเขาเอาไว้ก่อน แล้วก็หาวิธีคลายคำสาปทีหลัง ข้าเชื่อว่าองค์ชายแห่งอารากอนเข้มแข็งพอนะ"

ดวงตาสีฟ้าของโคลิสเย็นเยียบ ขณะตรึงมององค์ชายเซบาสเตียน วูฟรีเออร์ ที่หายใจหอบอย่างหนัก ดวงตาสีเหลืองอำพันขององค์ชายซ้อนขึ้นสับ ก่อนจะหลุดคำ

เด็กคนนี้เป็นเพียงเด็กหนุ่ม...ซึ่งชวนให้เขานึกถึงหลานชายอีกคน
"เข้าใจแล้ว"

คาบคริสตัลของโคลิสกลายเป็นคทา ยื่นมาตรงหน้าโรเซเนีย ก่อนจะบอกเสียงเย็น

"กลับไปซะ ข้าไม่สังหารเพื่อนของเจ้าหรอก"

'ไม่ได้ตั้งใจเอาตัวมากัน แต่ข้าแข็งจนก้าวไม่ออกต่างหากเล่า'
โรเซเนียลอบทูลขาคัวเอง จนขยับออกห่างจากที่ตรงนั้นได้ เธอมองเทพแห่งเหมันตร์รายมนตร์ ก่อนแสงเจิดจ้าสลับตาจะกลายเป็นสัญลักษณ์บางอย่างบนหน้าผากองค์ชายแห่งอารากอน

"นี่คงทำให้มนุษย์หมาป่าไม่ออกอาละวาดไปได้สักพัก" ดวงตาสีฟ้าของโคลิสเย็นเยียบ ก่อนจะหันมาวางบางอย่างลงบนมือของโรเซเนียที่แบรับโดยสัญชาตญาณ

"รับไปซะ" มันเป็นอัญมณีสีแสดสด เมื่อกระทบดวงตาสีแสดเพลิงของโรเซเนียก็แลดูคงามจับตา "...เจ้าเป็นผู้ช่วยชีวิตเขา เจ้าจะต้องดูแลเขา...จากนี้ไป เจ้าคือผู้ควบคุมมนุษย์หมาป่าคนนี้"

36

ระดมพล

"ทำไมเข้าถึงแสหาเรื่องได้ตลอดเลยนะ"

"อย่าได้พูดเช่นนั้น เจ้ากล้าหาญมากเลยนะ"

"หรือไม่กี่บ้า" โรเซเนียเอ่ยอย่างเลื่อนลอยพิกล

วินเซนค์มองแล้วถอนใจเบาๆ เขาสูสร้อยคอเส้นใหม่ บอกเสียงเรียบ "ใส่ซะ" จิ๋วฉมฉมที่ประดับสร้อยนั้นคืออันเดียวกับที่เทพให้เธอ "นี่คือสร้อยที่สามารถควบคุมเซบาสเตียนได้ ตอนเขากลายร่าง"

"จะควบคุมไปทำไมในเมื่อต่อให้หมอนั้นกลายเป็นหมาป่า เขาก็ยังเป็นคนเค็ม"

"แค่ตอนนี้เท่านั้น"

"..."

องค์ชายแห่งเซเรลล่าหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน เขาซ่อนตามองท้องฟ้าสีครามที่เหมือนสีดวงตาของตนเอง

"เหตุผลที่ราชาแห่งอารากอนจะต้องส่งทายาททุกคนมาอยู่ที่เซเรลล่า เพราะไอเทพของพวกข้าที่มีเชื้อสายเทพจะกำราบพลังมารในตัวของมนุษย์หมาป่าได้ トラバโดที่เขาอยู่ใกล้เทพ พลังนั้นจะไม่แก่กล้าจนเป็น

พิษเป็นภัย เพราะยังไม่มนุษย์หมาป่าก็คือผู้ที่มีความเป็นมนุษย์หลงเหลืออยู่ครึ่งหนึ่ง"

"แล้วถ้าหาก..."

"หากเขาควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาบาดเจ็บจะกลายเป็นมาร..."
วินเซนต์หลับตาอย่างเหนียวแน่น หันมามองเด็กสาว ก่อนจะนำสร้อยที่อีกฝ่ายไม่ยอมรับมาสวมให้เธออย่างอ่อนโยน "สวมสร้อยเส้นนี้แล้ว เจ้าต้องแบกภาระเท่ากับคุณแลมาร์คนหนึ่ง แต่วางใจเถอะ..."

วินเซนต์ยื่นหน้าผ่านไหล่บางของโรเซเนีย บรรจงติดตะขอสร้อยให้อย่างนุ่มนวล แล้วจับบ่าเล็กนั้น พลังสบดวงตาสีแดงราวกับทับทิมอย่างจริงจัง

โรเซเนียนั่งจ้องราวกับต้องมนตร์สะกด องค์ชายแห่งเซเรลล่ายังพูดต่อ ด้วยน้ำเสียงเนิบๆ "เพราะข้าจะปกป้องเจ้าเอง" แล้วเขาก็กล่าวต่อ

"หากองค์ชายแห่งเซเรลล่าปกป้องคุณั้นของตัวเองไม่ได้ คงจะขายหัวหน้าแย่ อู๊ป!"

เด็กหนุ่มหุ่ยหมัดหนักๆ ของเด็กสาวได้ทันช่วงที่ โรเซเนียท่าทางเหมือนคนใกล้หมดสติ ดวงตาสีเพลิงแจ่มจรัสของเธอสบดวงตาสีฟ้าครามเข้มของวินเซนต์ เรียกยิ้มเย็นๆ จากองค์ชายแห่งเซเรลล่า ที่กระชับมือนั้น พร้อมบอกเสียงเจ้าเล่ห์ แสร้งเซยคางอีกคนอย่างแผ่วเบา

"เจ้าพูดเองนะ รับผิดชอบด้วยล่ะ...คำนี้"

"โอ้...!!!"

องค์ชายหนุ่มหายวับไปยืนอยู่ที่ไกลๆ พลังโบกมือลาหน้าตาย

"ข้าไปละ จะไปเตรียมงานฉลองการกลับมาของท่านแม่ เจ้าที่เป็นคุณั้นก็น่าจะมากด้วยกันนะ"

"โอ้เจ้าองค์ชายบ้า!" โรเซเนียงู๋แพ่ ศิโรยตีพ่ายอยู่คนเดียว "คอยคุณะ! สักวันข้าจะกลับไปเป็นผู้ชายให้ได้เลยคอยดู!"

ความมืดปกคลุมไปทั่วพื้นที่อีกครั้ง เมื่อพระจันทร์เลื่อนหายไป
หมู่เมฆ หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าต่างหลับตาลงรับลมเย็น ก่อนจะรู้สึก
ได้ถึงเงาบางอย่างที่วูบไหว

"กลับมาแล้วหรือ...ไวโอเล็ต"

คำทักทายนั้นเป็นดังเคย เรียวปากสีอ่อนของเธอแยมยิ้มให้แก่
เด็กหนุ่มที่ก้าวออกมาจากความมืด แม้ไวโอเล็ตสวมเสื้อผ้าและมีเส้นผม
สีดำกลับเช่นเดียวกับความมืดที่ปกคลุมไปทั่ว แต่ใบหน้าคมคายที่ประดับ
ด้วยดวงตาสีเดียวกับชื่อยังคงเห็นได้ชัดเจน เป็นอีกครั้งที่เธอทักทายเขา
ด้วยการโอบกอด และจูบเบาๆ ที่หน้าผาก

"ท่านยาย..." ไวโอเล็ตเรียกหญิงสาว เธอยังคงมีรอยยิ้มอันอบอุ่น
ให้เขาจุจกเค็ม แต่รอยยิ้มนั้นต้องเปลี่ยนไป เมื่อเขาเอ่ยประโยคต่อมา "ข้า
มาลาท่าน"

"ลา?" ดวงหน้าคงมานั้นฉายแววตระหนก พิมพ์คำถามราวกับ
กระซิบ "เจ้าจะไปไหน"

"ไปในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก" เด็กหนุ่มเอนตัวพิงกรอบหน้าต่าง ซ้อน
ตามองท้องฟ้าที่เห็นเพียงหมู่ดาว "ไปในที่ที่ไม่มีใครหาพบ หากมีความ
มืด ซ้ำยอมไปได้ทุกที่"

"เทพไม่ปล่อยเจ้าแน่ ไวโอเล็ต" รันเซ่เอ่ยเสียงเบาราวกับกระซิบ
เธอรวบเส้นผมไปไว้บนบ่าข้างเดียว เผยให้เห็นคั่นคอที่มีเครื่องหมายของ
การปฏิเสศ "เจ้าคือสิ่งที่พวกเขาปรารถนา ดังนั้นเขาจะไม่ปล่อยเจ้า
ตัวอย่างก็มีให้เห็น"

รอยยิ้มของไวโอเล็ตเปลี่ยนไป ดวงตาสีฟ้าคู่งามของรันเซ่กวาด
มองเขาอีกครั้ง ก่อนจะถามเสียงนุ่ม

"แล้วผ้าคลุมของเจ้าไปไหนเสียเล่า"

"ข้าฝากมันเอาไว้กับใครบางคน"

"แล้วเจ้าจะหนีได้อย่างไรในเมื่อไม่มีผ้าคลุม"

"องค์ชายแห่งรัตติกาลอย่างข้า ขอแค่มีความมืด ข้าก็ไม่กลัวอะไร"

ทั้งนั้น" ไวโอเล็ตเอ่ยอย่างมั่นใจ ก้มมองแหวนที่ประดับนิ้วของตน เขา
ยิ้มรอยยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"ยกเว้นแต่ท่านจะบอกว่า ข้าอยู่ที่ไหน"

"ข้าไม่บอกใครหรอก มันไม่ใช่เรื่องของข้า" รันเซ่เอ่ยพร้อมรอย
ยิ้มน้อยๆ บางทีพวกเขาก็ช่างเหมือนกันนัก สมแล้วที่เป็นสายเลือด
เดียวกัน

"คงจะเป็นคนที่พิเศษมากสินะ..."

"ขอรับ?"

"คนที่เจ้าฝากผ้าคลุมที่รักที่สุดเอาไว้ เป็นคนแบบไหนรี"

เด็กหนุ่มนิ่งไปนิด เพียงแค่คิดถึง ดวงตาสีม่วงเข้มของไวโอเล็ตก็
มีแววอ่อนโยน เด็กหนุ่มหันมายิ้มให้อีกฝ่าย เป็นยิ้มที่หาได้ยากยิ่ง

"ก็เป็นคนที่สามารถลากข้าเข้าไปหาแสงสว่างได้นะสิ"

"บอกมานะว่าไวโนอยู่ที่ไหนนะ!"

โรเซเนียเอ่ย พร้อมกระซอกเขาของคิรินหนุ่ม ซึ่งมันก็พยายามดึง
กลับอย่างสุดกำลัง

"ข้าไม่รู้!"

"เป็นเทพก็น่าจะรู้ทุกอย่างไม่ใช่เหรอ!"

"บ๊ะ! เทพไม่ใช่อาบังนะถึงจะรู้ได้ทุกอย่างนะ!!!"

"ไม่เห็นสมเหตุสมผลเลยอะ!"

"เจ้าก็ไม่มีเหตุผลเหมือนกันนั่นแหละ!!!"

การยื้อยุดระหว่างสัตว์เทพกับเด็กสาวหุคหลง เมื่อคิรินตัวใหญ่ใช้
กำลังที่เหนือกว่ากระซอกเขาออกจากการเกาะกุมของโรเซเนีย มันหันมา
ควาคั่นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะสะบัดหางใส่อย่างไม่ไยดี

"จะบอกให้แน่! ท่านผู้นั้นนะ! เจ้าจะเจอเขาต่อเมื่อเขายอมให้เจ้า
เจอเท่านั้นแหละ!!!"

"ไ้อ้มั่วไร้ความรับผิดชอบ!!!"

"ข้าไม่ใช่ม้าไว้ยัย! แล้วนี่ก็ไม่ใช่ความรับผิดชอบของข้าด้วย!!!"

ก๊ีบเท้าหลังของคิรินเตะฝุ่นใส่เด็กสาวสองสามที ก่อนจะเหิดหน้า
จนแผงคอกระຈาย แล้วเดินสายตุศจากไป โรเซเนียกัศพันกรอดๆ

"ไอ้ม้าบ้า! ข้าขอสาปแช่งให้แกร์รอตสูญพันธุ์!"

เสียงหัวเราะคังลั่นมาจากไครบางคน ทำเอาโรเซเนียสะคุ้งเหือก
เด็กสาวเหลียวมองแล้วเห็นร่างสูงของเทพหนุ่มที่มีควงหน้าคมคายประดับ
รอยยิ้มอบอุ่น ดวงคาสีคำลับเช่นเดียวกับเส้นผมหลังกรอบแวนนั้นมอง
เธออย่างเอ็นดู เป็นเทพหนุ่มที่มาพร้อมโคลิสันนั่นเอง

"ไม่นึกว่าคู้หมั้นขององค์ชายวินเซนค์จะเป็นคนที่พิเศษขนาดนี้"

"อ่า...เจ้า เอ๊ย! ท่านคือ?"

"ข้าชื่อเอริก..." เขาทรุค้งข้างเธอ พร้อมยิ้มให้อย่างอบอุ่น "เอริก
คิเคอร์ไนท์ นามสกุลนี้คู้ๆ หรือไม่เล่า"

"คล้ายๆ กับวินเซนค์เลยชะ" โรเซเนียพึมพำ คลายการ์คของคณ
ลง เพราะคณตรงหน้าคู้ไม่น่ากลัวเหมือนเทพมหงอกองคู้นั้น

"นามสกุลของพวกเทพมีแค่แก่นามสกุล แต่ละนามสกุลจะแสดง
ถึงธาตุที่มีในตัวของพวกเขา คิเคอร์ไนท์...เป็นนามสกุลของเทพที่มีพลัง
รัตติกาล เมื่อเทพถือกำเนิด พวกเขาจะมีธาตุของตนเอง และเขาจะใช้
นามสกุลเฉพาะของธาตุนั้น"

อีกคณอธิบายให้อย่างใจคิ เอริคมองเด็กสาวอย่างอ่อนโยน "ข้า
ได้ยินคณบังเอิญว่า เจ้าตามหาคณอยู่อย่างนั้นหรือ"

"ใช่ชะ เป็นเพื่อนของข้าเองนี่แหละ" โรเซเนียพยักหน้ารับอย่าง
กระตือรือร้น "หมอนั้นทั้งผ้าคลุมเอาไว้แล้วก็หายไปเลย ข้าโมโห อยาก
จะตามตัวมาชกหน้าสักเปรี้ยว!"

"ผ้าคลุม?"

"หมอนั้นบอกเป็นหนึ่งในของวิเศษ ผ้าคลุมรัตติกาล..." โรเซเนีย
เอ่ยเสียงแจ้วๆ ไม่ได้สนใจสีหน้าของคณฟังเลยสักกิดเดียว "แต่ถึงของจะ
คิขนาดไหน ข้าก็ไม่ชอบรับฝากของไครหรรค เพราะฉะนั้นถึงอยากเอา

ไปคืน..."

'แล้วก็ชกหน้าสักเปรี้ยงหนึ่ง'

เทพหนุ่มนิ่งไปนิด

'ผ้าคลุมอย่างนั้นหรือ'

"ถ้าเช่นนั้น..." เरिकีย้มอ่อนโยนอีกครั้ง "ทำไมเจ้า...ไม่ลองไปตามหาเขาที่ 'แคนเทพ' คูละ"

คนฟังเบิกตากว้าง ซ้อนคำถามกับเริค เหมือนเป็นคำถามให้เขาอธิบายความ

"พวกเทพอย่างข้าเนะ จะมีलगสังหรณ์ที่คิดว่าพวกมนุษย์ และข้าคิดว่าหากเจ้าได้ไปตามหาเขาที่แคนเทพ เจ้าจะต้องเจอตัวเขาแน่ๆ"

รอยยิ้มของอีกคนอ่อนโยน ขณะที่โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ แล้วก้มหน้าครุ่นคิด เธออยากเจอไวน์จริงๆ แต่ถ้าต้องไปหาถึงแคนเทพนี้ออกจะเกินตัวไปหน่อยกระมัง ผู้ร่อที่สถาบันเซเรลล่า เมื่อหมอนั้นกลับมาไม่คิดว่าหรือ

"แคนเทพนะเป็นสถานที่ที่งดงามที่สุดในสามโลกเลยนะ พวกเทพแต่ละองค์ก็รูปร่างมั่งคั่ง ที่สำคัญ...อาหารที่แคนเทพก็เลิศรสกว่าที่โลกมนุษย์ไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า เพราะเป็นอาหารทิพย์สำหรับพวกเทพโดยเฉพาะ"

"ไป" ตอนนี้โรเซเนียคัดสินใจเด็ดขาด ไม่ว่าอย่างไร ก็จะไปตามหาไวน์ที่แคนเทพให้ได้

"ว่าแต่จะไปยังไงหรือขอรับ" เด็กสาวถามตาใสปิ๊ง เทพหนุ่มเลยได้แต่กะพริบตาปริบๆ แม้จะงุนงงนิดหน่อย แต่ก็ยอมตอบอย่างใจดี

"องค์ชายกินเซนต์แห่งเซเรลล่านั้นมีเชื้อสายของเทพชั้นสูง ถึงแม้จะเหลือเพียงหนึ่งในสี่ แต่ก็ยังเป็นเชื้อสายของเทพพิทักษ์ที่แข็งแกร่งของแคนเทพ หากคุณั้นของเจ้าต้องการจะไปที่แคนเทพ ก็ยังทำได้โดยง่าย เจ้าลองอ้อนวอนขอร้องเขาดู เขาน่าจะช่วยเจ้าได้"

"อืม..." โรเซเนียครางรับ ซักสีหน้าครุ่นคิดจริงจัง อีกคนก็เอ่ยเข้า

อย่างเอ็นดู

"ดูจากท่าทางของเจ้า เขาคงนั้นคงจะเป็นเพื่อนที่สำคัญมากๆ เลยสินะ"

"อืม สำคัญมากๆ เลย" โรเซเนียรับคำแข็งขัน พร้อมกับลูบท้องตนเองเบาๆ เพราะมันเริ่มหิวเมื่อได้ยินคำว่า 'อาหารเลิศรส'

"วินเซนต์ พายเข้าไปแคนเทพที"

พรวคคค!!!

องค์ชายแห่งเซเรลล่าสาลักน้ำชาแบบไม่ต้องสืบ แล้วเงยหน้ามามองเด็กสาวที่มีท่าทางจริงจังจนน่าปวดหัว วินเซนต์เอ่ยเสียงเกรียก

"ทำไมเจ้าถึงคิดจะไปเล่า"

"ก็ข้าอยากตามหาไวน์นี่นา" เธอตอบแล้วค่อนใจว่า 'ก็ข้าอยากกินอาหารของแดนเทพนี่นา'

"ถึงจะไปที่นั่น แต่ก็เชื่อว่าหมอนั้นจะอยู่ที่นั่น..." วินเซนต์เอ่ยอย่างระอา ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น เมื่อโรเซเนียเอ่ยท้วง

"แต่เทพที่มากับคาเจ้าบอกชัดถ้อยชัดคำว่า ต้องอยู่ที่นั่นแน่ะ ลางสังหรณ์ของเทพดีกว่ามนุษย์ไม่ใช่หรือ"

'เทพไม่พูดถึงขั้นนั้นหรอก แต่ข้าอยากกิน'

"ถึงจะเป็นแบบนี้ก็เถอะ..." วินเซนต์ถอนใจเฮือกใหญ่ สมองคิดสรรหาคำอธิบาย แต่ว่าคนอย่างโรเซเนียค่อให้อธิบายเป็นร้อยแปดก็คงคือแพ่ง เขาเลยเอ่ยก่อนจิบชาต่อ "แล้วทำไมข้าต้องพาเจ้าไปด้วยเล่า"

"ก็ข้าเป็นคู่หมั้นของเจ้า เจ้าก็ค้องพาข้าไปเปิดหูเปิดตาสิ"

พรวคคค! วินเซนต์สาลักน้ำชารอบสอง

"อีกอย่างนะ..." โรเซเนียทรุดตัวลงนั่ง หรีคาจับผิคนทีไจจนตัวโยน "คาเจ้าอุตสาห์มหาหถึงที่นี้ เจ้ายังไม่ยอมขอให้เขาแก้คำสาปให้ข้าเลย เจ้าคิดคั่งข้าเรื่องนี้ละ!"

"คิดคั่งที่ไหนกันเล่า" วินเซนต์มองอีกคนด้วยตาคุๆ "...ก็เจ้าเล่น

ประกาศว่าเป็นคู่หมั้นข้า แล้วเทพที่ไหนเขาจะยอมแก้คำสาปให้คู่หมั้น
หลานตัวเองกลับไปเป็นผู้ชายกันฮิ! ต่อให้บอกความจริงไป เจ้าก็น่าจะ
เห็นความโกรธของตาข้าแล้วนี่ ถ้าเขารู้ว่าเจ้าไปหลอกเขาละก็..."

องค์ชายแห่งเซเรลล่าละประโยคหลังเอาไว้ให้คนฟังคิดเอาเอง
โรเซเนียเริ่มทำหน้าบึ้งยาก

ถ้าตาเทพหัวงอกรู้ว่าเธอไม่ใช่คู่หมั้น แถมไม่ใช่แม้กระทั่งผู้หญิง
มีหวังได้กลายเป็นก้อนน้ำแข็งแน่ ขึ้นเป็นแบบนี้มันนอกจากจะตายโหงแบบ
แอดวานซ์! วันดีคืนดีอาจจะมีคนเอาเธอไปทำน้ำแข็งไสก็เป็นได้

"ถ้าอย่างนั้นข้าก็ยิ่งต้องไปที่แดนเทพเข้าไปใหญ่ เพราะที่นั่นมีกิ้ง
ภู่นาเยอะไซ้ไหม ข้าจะได้เอามาล้างคำสาปให้ตัวข้าไง"

"เจ้านี่มันบ้าป็นจริงๆ เลยนะ..." วินเซนต์ว่าเข้าให้ ก่อนจะเป็น
หน้าหนีไปทางอื่น "ข้าไม่พาเจ้าไปหรอก"

"ทำไม"

"เพราะเจ้ามันไม่รอบคอบ"

"ตรงไหน"

"งั้นก็บอกข้ามาสิว่า เจ้าเป็นคนรอบคอบตรงไหน"

"เจ้าก็บอกข้ามาก่อนสิ ว่าข้าเป็นคนไม่รอบคอบตรงไหน"

วินเซนต์หันมาสบตาเด็กสาวที่คิ้วแฉ่ง ก่อนจะยกนิ้วขึ้นนับซ้ำๆ
ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบราวกับร่ายมนตร์คำ

"ข้อหนึ่ง เจ้าเข้ามาที่สถาบันเซเรลล่าเพราะที่นั่นมีกิ้งภู่นา แต่ดัน
ไม่รู้เกี่ยวกับวิธีการปลุกต้นไม้เลย ข้อสอง เจ้าเป็นคนปากไว ชอบพูดอะไร
ไม่คิด ข้อสาม พอผู้นำบอกว่าจุดพิชของข้าคลายคำสาปได้ เจ้าก็ตะบี้
ตะบันจะจูบกับข้าลูกเดียว โดยไม่ได้ดูก่อนเลยว่าคำพูดนั้นเป็นจริงหรือ
เท็จ ข้อสี่ เจ้าชอบเอาตัวเข้าไปเสี่ยงตาย และทำตัวหาเรื่องตายตลอด
เวลา ข้อห้า..."

"พอๆๆ" โรเซเนียเร่งบอก หน้าแดงเป็นตุคตลิง เพราะที่วินเซนต์
พูดเป็นความจริงทั้งหมด "ข้ารู้ตัวดี ไม่ต้องพูดแล้ว"

"ข้อห้า...ข้อสุดท้าย..." องค์ชายแห่งเซเรลล่าหรีตามองอีกคนอย่าง
ภาคโทษ "พอมิเทพมาบอกว่าไปแดนเทพ เจ้าจะได้เจอไวน์ เจ้าก็จะไปให้
ได้แบบไม่คิดหน้าคิดหลัง บอกข้ามาสิว่าเจ้ารู้อะไรเกี่ยวกับแดนเทพบ้าง"

โรเซเนียนิ่งคิด ก่อนจะบอกเสียงนุ่ม "ก็ที่ที่เทพอยู่ไง"

วินเซนค์ถึงกับถอนใจเฮือก *'เริ่มเข้าใจความรู้สึกไวน์แล้วละสิ'*

"แดนเทพนะมีแค่เทพอยู่ก็จริง แต่พวกเขาไม่ต้อนรับมนุษย์ อย่าง
ข้านะไม่เท่าไร เพราะยังไ้ก็เป็นหลานของท่านยาย แต่ถึงอย่างนั้น หาก
ข้าจะเข้าไปก็ต้องมีเหตุผล เจ้าจึงจะติดตามข้าไปในฐานะผู้ติดตามได้ กับ
พวกเทพ ไม่ใช่เจ้าจะล่อเล่นได้นะ โรเซเนีย พวกเขาไม่ยอมรับข้าเสมอ
ไป เพราะข้าคือลูกผสม และที่สำคัญคือเทพพวกนี้มีพลังมากกว่าข้าไม่รู้
กี่เท่าต่อกี่เท่า หากเจ้าเกิดไปทำอะไรขัดหูขัดตาเทพองค์ไหน ข้าจะปกป้อง
เจ้าได้ยังไง"

คำพูดสุดท้าย เจ้าตัวเล่นเอ่ยซัดถ้อยซัดคำ จนคนฟังรู้สึกวาบหวี
แปลกๆ

แหละ? มีคนจะปกป้องเธอด้วย

"แล้วที่สำคัญนะ ไวน์หายตัวไปในโลกมนุษย์ ข้าไม่รู้ว่าตัวจริง
หมอนั้นเป็นเช่นไร แต่เขาเป็นบุตรของคนทรยศไม่ผิดแน่ พวกเทพตามล่า
เขา แล้วเขาจะสะเหล่เข้าไปอยู่ในแดนเทพได้ยังไง เจ้าลองคิดดูสิ"

โรเซเนียรู้สึกเหมือนหินก้อนใหญ่ตกใส่หัว *'ก็จริงของวินเซนค์แฮะ'*

"หมอนั้นหลบสายตาเทพได้ครั้งหนึ่ง เขาก็ยอมหลบสายตาพวก
เราได้ทุกคน แต่หากเจ้าคิดจะตามหาเขา เจ้าก็ควรจะเริ่มหาจากโลกของ
เรา อย่าเพิ่งไปยุ่งกับแดนเทพเลย"

พูดถึงตอนนี้วินเซนค์ก็ถอนใจเฮือกใหญ่ "พอจะเข้าใจหรือยัง"

"งั้น..." โรเซเนียเอากางเกงโย้ตะ ซ้อนตามองอีกคนอย่างออกอื้อน
แบบเดียวกับที่เคยใช้กับพวกพี่สาวที่บ้านเปียบ "เจ้าช่วยข้านะ"

ต่อให้เป็นองค์ชายแห่งเซเรลล่า เจอความน่ารำกระด้นนี้เข้าไปก็มี
หนัก แต่ยังไม่ทันได้ตอบคำถามที่อีกคนยังทำตาแป้วรอ บานประตูก็เปิด

ผลัวะ พร้อมร่างขององค์ชายเซบาสเตียนที่คืนชีพจากการถอนคำสาปแล้ว
"ข้าไปช่วย!"

เซบาสเตียนเอ่ยพร้อมแย้มยิ้ม มั่นใจเต็มเปี่ยม กวาดตามองคน
สองคนที่แทบจะอ้าปากค้าง เขาหัวเราะคังๆ ท่าทางสภาพจิตใจจะคืนชีพ
เกินสมบุรณ์ จนอีกสองคนคิดว่า มันบ้าไปแล้ว

"ยังไงตอนนี้ข้าก็เป็นของเจ้าแล้วนะ..." เซบาสเตียนชี้โรเซเนีย ที่
ยกมือขึ้นชี้ตัวเองอย่างงงๆ "เจ้าจะทำอะไร ข้าเอาช่วย หลังจากเจ้าช่วย
ชีวิตข้า ข้าก็ตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่ด้วยกันและตายไปด้วยกัน!"

'คำพูดทำยนี้เป็นมงคลเสียไม่มี' โรเซเนียได้แต่หัวเราะขื่นๆ เมื่อ
เซบาสเตียนตอบาเธอแรงๆ

"ข้าจะช่วยเจ้าตามหาไวน์นะ!"

"โอ้!" โรเซเนียทำตาวิบวับ แล้วหันมามององค์ชายแห่งเซเรลล่าที่
ยังอ้าอึ้ง วินเซนต์มองแววตาแววอนของเค็กสาว ก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่
"ช่วยไม่ได้ละนะ"

"วินเซนต์...เซบาสเตียน..." โรเซเนียเรียกชื่อสองคนด้วยความ
ซาบซึ้งสุดใจ เริ่มมีอารมณ์ร่วมกับเซบาสเตียนนิดๆ "คิละ!"

เค็กสาวแย้มรอยยิ้มอย่างเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังสุดๆ

"งั้นเรามาคิดแผนการตามหาไวน์กันเถอะ!"

37

ออกตามหา

"ก่อนอะไรทั้งหมด..." วินเซนต์ที่ร่วมหัวจมท้ายกับสองหน่อตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ยื่นกระดาษให้โรเซเนียแผ่นหนึ่ง "เนื่องจากเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตี ลองเขียนวิธิตามหาไวน์มาให้พวกข้าดูหน่อยสิ เริ่มตั้งแต่แรกเลย"

โรเซเนียรับกระดาษนั้นมาอย่างงงๆ ก่อนจะนั่งนึก ทบทวนไล่เรียงแผนการของตัวเอง จากนั้นเขียนบรรดาธิบาย 'วิธีการตามหา ไวน์ ลอเลียส' อย่างเจียบๆ พอผ่านไปสักสิบห้านาที เจ้าตัวคุณแล้วคุณอีกว่าไม่มีขั้นตอนอะไรตกหล่น จึงยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้อีกสองคนที่นั่งรอ

ในกระดาษของโรเซเนียมีข้อความดังนี้

แผนการสุดจ๊อบในการตามหาไวน์ ลอเลียส

1. มีกระดาษแผ่นหนึ่ง
2. ทำป้ายประกาศสำหรับตามหาไวน์ ลอเลียส
3. นั่งๆ นอนๆ ซิลๆ รอคนติดต่อเข้ามา
4. เมื่อมีคนติดต่อเข้ามา ก็ตามเบาะแสหาตัวมัน แล้วก็ซัดสักเปรี้ยง

วินเซนต์กับเซบาสเตียนหรีตามองกระดาษแผ่นนั้น ก่อนองค์ชาย
แห่งเซเรลล่าจะถามเบาๆ

"มีแค่นี้เหรอ"

โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ แล้วหันมามองเซบาสเตียนก่อนร้องอ้อ!
คิงกระดาษกลับ เขียนเต็มข้อความลงไปใหม่

ป.ล. ยังมีอีกหนึ่งวิธี คือนำผ้าคลุมของไวน์มาให้เซบาสเตียนคม
กลั่นเพื่อออกตามหา

เมื่อองค์ชายแห่งอารากอนได้อ่านปัจฉิมลิขิตอันรอบคอบของ
เด็กสาวจนจบ ก็เงยหน้าถามเด็กสาวเสียงเกรียก

"นี่เจ้าเห็นว่าข้าเป็นหมาจริงๆ ใช่มิหนึ่"

"ก็เจ้ากลายร่างเป็นหมาประจํานี่"

คำตอบแสนชือ แต่ทำเอาเซบาสเตียนอยากกลายร่างเป็นหมา
จริงคังปากเธอว่า แล้วกักเด็กสาวให้จมน้ำเย็นสักคำสองคำ

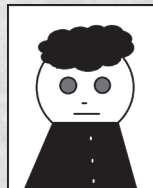
วินเซนต์มองเห็นเหตุการณ์โดยรวม แล้วสรุปในใจว่าคงใช้วิธีที่สอง
ของโรเซเนียไม่ได้ จึงถามเบาๆ

"แล้วป้ายประกาศจะเขียนว่ายังไง"

"อ้อ" โรเซเนียคิงกระดาษกลับไป พลิกค้านหลัง แล้วเขียนอะไร
ขยุกขยิกอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยื่นให้ทั้งสองคน

ประกาศจับ

ไวน์ ลอเลียส หรือไวโอเล็ต

ผู้ใดพบเห็นแจ้งด่วนที่สถาบันเซเรลล่า

หมายเหตุ : ไม่มีรางวัลนำจับ

ความเจ็บปวดกลุมไปทั่วทั้งห้องชั่วขณะ ก่อนเซบาสเตียนจะหาเสียงตัวเองเจอ แล้วเอ่ยเบาๆ

"ข้าว่าไอ้หมอนั่นห่วยไม่หยอกนะ"

"ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้นนะเซบาสเตียน" วินเซนซ์แย้งเพื่อนเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจยาว เกาะนี้วลบนกระดานพร้อมบอก

"ข้าว่าประกาศฉบับนี้ใช้ไม่ได้หรอก เพราะเจ้าหมอนั่นคงจะเก่งเวทแปลงกายระดับสุดยอด เพราะตอบมาได้แม้แต่ข้า เซบาสเตียน รวมถึงเจ้าที่เป็นพาร์ตเนอร์ของเขาค้วย"

"เออ...ก็จริง" โรเซเนียพึมพำ วินเซนซ์อยากจะบอกต่อเหลือเกินว่า ขอให้ไอ้หมอนั่นไม่ใช่เวทปลอมตัว ภาพวาดแบบนี้ใครจะหาเจอวะ! แต่เพื่อตัดปัญหา เขาจะไม่วิจารณ์ถึงฝีมือวาดรูปอัน 'แอ็บสแตรกต์' ของโรเซเนียก็แล้วกัน

"แต่ไม่มีรางวัลนำจับ ป้ายประกาศก็ใช้ไม่ได้ แล้ว..." เซบาสเตียนเอ่ยพร้อมเหยียดขายาวๆ อย่างเกียจคร้าน "ไม่สิ ป้ายประกาศนะใช้กับหมอนั่นไม่ได้หรอก ข้าว่านะ"

อีกสองคนเจียบไปนิด ก่อนจะรู้สึกเห็นด้วยราวๆ ทั้งสามคนเริ่มจมคิ่งในความคิดของตนเองมากขึ้นทุกที จนกระทั่ง...

"พวกลูกทำอะไรกันอยู่เหรือ"

ถาดของหวานถูกยกมาเสิร์ฟโดยราชินีแห่งเซเรลล่าผู้ซึ่งคงมำทำเอาแต่ละคนขยับกายกันคนละแบบ วินเซนซ์บอกเบาๆ

"เรากำลังตามหาคมนอยู่นะ ท่านแม่"

"ตามหาคมนเหรือ" เธอถามอย่างงุนงง ก่อนสายตาคะหยุกที่ป้ายประกาศซึ่งโรเซเนียวาด

"ไฉน...ล่อลึงสเหรือ"

วีโอน่าเบิกตากว้าง พึมพำแผ่วเบา "นั่นสินะ จำได้ว่าท่านเองก็มีบุตร"

"ท่านแม่?" วินเซนซ์เรียกแม่เบาๆ องค์ราชินีแยมยิ้มบาง ก่อนจะพูด

"หากออกจะตามหาคนของตระกูลลอสเลียส เหตุใดไม่ลองไป
 คฤหาสน์ลอสเลียสดูล่ะ อาจจะมีเบาะแสอะไรก็ได้นะ"

คำแนะนำนั้นราวกับแสงส่องเข้ามาในความมืดมิด วินเซนซ์กะพริบ
 ตาปริบๆ

"คฤหาสน์ลอสเลียสหรือขอรับ"

องค์ราชินีวีโอน่าแย้มรอยยิ้มให้เขาอย่างงดงาม

"ใช่ คฤหาสน์ลอสเลียส"

เพราะเวทมนตร์ไม่มีผลกับร่างของโรเซเนีย วินเซนซ์จึงใช้ให้
 เซบาสเตียนพาเด็กสาวขึ้นที่หลังเคซี พาไปยังจุดหมายก่อน ส่วนเขาจะใช้
 วงเวทเคลื่อนย้ายไปแทน

โรเซเนียกวาดตามองพื้นด้านล่างที่ทุกอย่างเล็กจิ๋วในสายตาเธอ
 ตอนนี้ พลังได้ยินเสียงเซบาสเตียนบอกว่า

"ขอโทษนะที่หน้ากากกันลมมันมีอยู่แค่อันเดียว ลมตีหน้าเจ้าแรง
 เลยใช้ไหม"

"อืม" โรเซเนียครางรับ แต่ไม่รู้สึกระไรมาก อากาศด้านบนนี้ไม่ใช่
 เป็นผลกับเธอสักเท่าไร เพราะอะไรก็ 모르

"ถึงแล้ว"

เซบาสเตียนกระชกเคซีให้ร่อนลงตรงหน้าปราสาทขนาดใหญ่ที่มี
 วินเซนซ์ยืนรออยู่

โรเซเนียกระโดดลงจากหลังเคซี กวาดตามองสภาพ 'คฤหาสน์
 ลอสเลียส' แล้วรู้สึกขนหัวลุกอย่างน่าประหลาด

ตัวคฤหาสน์มีรอยไหม้ บางส่วนหักพังลงมา ยังไม่มีการบูรณะ และ
 มีร่องรอยของการถูกทำลายอีกหลายแห่ง

เซบาสเตียนพิมพ์ปากบอกเวลาให้เคซีมารับ ก่อนจะปล่อยยี่หัดมันบิน
 กลับไปเลี้ยงลูก หันมามองคฤหาสน์ขนาดใหญ่ที่เหมือนมีผีสิงก็ไม่ปาน
 เขาถามเบาๆ

"นี่นะเหรอคฤหาสน์ล่อเลียส"

"ใช่..." วินเซนต์พยักหน้ารับ เอื้อมมือไปหยิบเอาแผ่นป้ายหนึ่งขึ้นมาอ่าน ถึงจะฟังแต่ก็มองออก มันเขียนว่า 'ตระกูลล่อเลียส' "นี่แหละคฤหาสน์ล่อเลียส"

คฤหาสน์ที่เหมือนปราสาทมากกว่านี้ตั้งอยู่ติดเขา กลางป่าลึก ห่างไกลผู้คน มีเพียงเสียงนกกร้องและต้นไม้รกริบรายล้อม มีทางเข้าเล็กๆ อยู่หากมองจากด้านนอกจะไม่เห็นที่พำนักนี้เลยด้วยซ้ำ

"มิน่า หมอนั่นถึงบอกไม่มีบ้านให้กลับ..." โรเซเนียพึมพำ ก่อนจะดึงเอาผ้าคลุมออกมาจากกระเป๋า ยื่นให้เซบาสเตียน ว่าชื่อๆ "อ้อ! ถึงแล้ว คมกลืนแล้วไปตามหาเจ้าของซะ!"

เซบาสเตียนคิ้วกระตุก มองหน้าเด็กสาว เห็นแววตาใสซื่อบ่งว่า ไม่ตั้งใจแกล้งก็ยิ่งฉุนหนัก แต่ก่อนจะวางมวยกัน วินเซนต์ก็เอ่ยเสียงเรียบ

"จำว่าเราแยกย้ายกันหาร่องรอยดีกว่า"

บทสรุปที่เรียบง่ายทำให้ทุกคนกลับมาสามัคคีกันอีกครั้ง เซบาสเตียนพยักหน้ารับเนิบนาบ ก่อนจะบอก

"งั้นข้าไปหาในป่านะ"

เมื่อคนที่เชี่ยวชาญเรื่องป่ามากที่สุดเอ่ย ก็ไม่มีใครคัดค้าน มีเพียงโรเซเนียที่เอ่ยเสียงอ่อยๆ

"เห! จะให้ข้าเข้าไปในบ้านผีสิงนี่นะเหรอ"

"มาเถอะน่า..." วินเซนต์คว้าข้อมือของอีกคน แล้วลากไปที่ประตู "ตอนกลางวันไม่น่ากลัวอะไรหรอก เชื้อสิ"

"แต่ว่า..."

"เจ้าไม่อยากรู้อากาไมไรน่ะเหรอ"

คำถามขององค์ชายหนุ่มทำเอาคนไม่ถูกโรคกับผีเสื้อบกิริบทันควัน

ร่างสูงในชุดสีขาวเช่นเดียวกับสีผมก้าวไปตามทางเดินของสวนผลไม้ พื้นที่เขาเหยียบทุกอย่างก้าวถูกแช่แข็งด้วยน้ำแข็งเย็นเยียบ ดวงตา

สีฟ้าสบดวงตาสีเดียวกันของสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา

"ท่านลุง..." รันเซย์บอกรายการความเคียดแค้นอย่างคงาม ดวงตาแสนสวยเย็นชาของเธอสบดวงตาคู่คมของโคลิสที่มาเยี่ยมเยือน แล้วมองเลยไปยังเทพหนุ่มรูปงามที่สวมแว่นตาอย่างเย็นชา "เอริก"

"องค์หญิง..." เจ้าของชื่อแยมรอยยิ้มหวังผูกมิตร อย่างไรก็ตามเสียสรีตรงหน้าเขาก็สำคัญกับภรรยาที่รักยิ่ง "มาร์กาเร็ตฝากความคิดถึงมาถึงท่านด้วย"

"ลูกสาวกับหลานสาวของข้าสบายดีหรือ"

"สบายดีขอรับ..." เขาแยมยิ้มกว้างกว่าเก่า "อีกไม่นานสการ์เล็ตก็จะได้เลือกคู่ครองแล้ว ถึงตอนนั้นอยากให้ท่าน..."

"ข้าไม่ใช่เทพแล้ว..." หญิงสาวเอ่ยอย่างเย็นชา แล้วหันมาหาอีกคนหนึ่ง ยืนตะกร่ำให้ "ข้าทราบที่ท่านจะมาเยี่ยม เลยเก็บผลผลิตนี้เอาไว้ ที่แคนเทพคงจะไม่มีของชอบของลูกข้า"

ดวงตาสีฟ้าของโคลิสหลุมมองผลไม้เมืองมนุษย์มากมายในตะกร่ำ คุณค่าจะไม่ใช้แค่ฝากบุตรภรรยา ออาจจะรวมไปถึงบิดามารดา ที่รันเซย์ไม่อยากเอ่ยถึงด้วย

"เจ้าได้ข่าว...องค์รัชทายาทบ้างหรือเปล่า รันเซ"

คำถามนี้ไม่ได้ทำให้หญิงสาวเปลี่ยนกิริยา หรืออะไรทั้งนั้น เหมือนรู้อยู่แล้วว่าจะต้องถูกถาม

"เขาเป็นหลานชายของเจ้านี่"

"ข้ายกไวโอลีให้เรเซียไปนานแล้ว หากเขาหายไป ท่านควรจะไปถามเรเซีย ไม่ใช่ข้า"

"มีร่องรอยว่าเขาอยู่ที่แคนมนุษย์ หรือเจ้าจะบอกว่าไม่รู้"

"ข้าไม่ทราบจริงๆ เจ้าคะท่านลุง" ดวงตาคู่งามของรันเซย์สบดวงตาของผู้เป็นลุงอย่างจริงจัง "ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนในตอนนี้ ข้าไม่ได้มาที่นี่"

ดวงตาสองคู่สบกัน ก่อนราชาแห่งแคนหิมะจะเอ่ยเบาๆ

"หากเขามา รบกวณเจ้าส่งข่าวบอกพวกเราด้วย เพราะเจ้าย่อมรู้"

คือว่ารัชทายาทสำคัญสำหรับแดนเทพขนาดไหน"

"เจ้าค่ะ"

ดวงคาสีฟ้า คุ้มงามของรันเซ่ซ่อนมองขบวนของเทพที่จากไป

จนลับสายตา แล้วเหลือบมองเด็กหนุ่มที่กำลังออกมาจากความมืด

"พวกเขาไปแล้วละ"

ดวงคาสีม่วงของไวโอเล็ตครานี้เข้มนัก เย็นเยียบยิ่งกว่าครั้งไหนๆ
จนเธอต้องเดินเข้าไปกอดอีกฝ่ายอย่างรักใคร่

"หลานรัก..." คำพูดนี้ทำเอาไวโอเล็ตหลบตาค้ำ ซึมซับไออุ่นของเธอ แม้จะไม่ทำให้เหมือนก่อน แต่จิตใจก็คงจะไม่ต่างจากเดิมสัก

"หลานที่น่าสงสาร...ของข้า"

"นี่นะเธอ วาเลนไทน์ ลอเลียส"

โรเซเนียพึมพำ เมื่อได้เห็นภาพของเจ้าของบ้านรุ่นก่อน

ชายหนุ่มที่อยู่ในรูปไม้ันว่ารูปงามที่สุด แต่พูดได้ว่าหล่อเหลา เขามีส่วนคล้ายกับไวโอเล็ตนิดหน่อย ตรงแววตาที่มีแต่ความอ่อนโยน แม้จะไม่ตาสวຍเท่าลูกชาย ไวโอเล็ตแทบจะถอดแบบริมฝีปากและจมูกที่โค้งเป็นสันมาจากชายผู้นี้ และหากภาพไม้ขาดไปครึ่งหนึ่ง เธอก็คงจะได้เห็นความงามของสตรีที่ได้ชื่อว่า เป็นแม่ของเพื่อนรัก แต่ไม่ว่าสตรีผู้นั้นจะเป็นใคร ก็คงจะงามหยาดฟ้าจนส่งผลให้เพื่อนของเธอหล่อบรรลัყเป็นแน่

"ดูไม่เหมือนกบฏเลยนะ"

โรเซเนียเอียงคอกอย่างสงสัย วาเลนไทน์ในรูปนั้นมิใช่ใบหน้าใจดี
แววตาอ่อนโยน และเส้นผมกับดวงคาสีดำลับ คัดกับผิวที่ขาวจั๊ว

ถ้าชายคนนั้นมีรูปลักษณ์จริงๆ คงภาพนะ...

"เจ้าไม่เห็นเขาตอนทำร้ายแม่ข้านะสิ" วินเซนค์เอ่ยเสียงเรียบๆ
ขณะมองชายในภาพ ในความทรงจำของเขา เขาเจอชายผู้นี้เพียงแค่ไม่กี่ครั้ง เฉพาะตอนที่มึງานเลี้ยงใหญ่เท่านั้น

"เขาเป็นสหายกับแม่ข้า"

"หือ?"

"ตระกูลลอลเลียสสืบเชื้อสายกษัตริย์มาแต่เก่าก่อน ต้นตระกูลของเขารู้สึกเหมือนจะเป็นเทพธิดาคองค์หนึ่งที่เดินทางมายังโลกมนุษย์ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้นำมาก่อน จนกระทั่งท่านยายแต่งงานกับท่านตา ท่านยายของข้ามีเชื้อสายเทพที่เข้มข้นกว่า ผู้นำตระกูลลอลเลียสคนก่อนๆ จึงสละบัลลังก์ให้ หมอนี่คิดแย่งบัลลังก์กลับ...ถึงได้เป็นแบบนี้"

"แล้วที่บอกว่า เป็นสหายกับแม่ของเจ้า?"

"เพราะเป็นเชื้อสายเทพเหมือนกัน ความจริงเขาเคยเป็นคู่หมั้นของแม่ข้าด้วยซ้ำ หากท่านแม่ไม่เจอท่านพ่อ" วินเซนต์หลุบตาต่ำ "ท่านแม่รักท่านพ่อ ถึงได้ถอนหมั้น รายนี้ก็คงจะเจ็บใจน่าคุณกรรมง"

"มิน่าล่ะแม่เจ้าถึงทำท่าทางแปลกๆ ตอนรู้ว่าเขาคายแล้ว"

"ตั้งแต่แต่งงาน ท่านแม่ไม่เคยมาเจอเขาอีกเลย ตระกูลลอลเลียสปิดกั้นตัวเองอยู่แต่ในคฤหาสน์ จนกระทั่งเกิดเรื่อง"

วินเซนต์ละสายตาจากร่างสูงในกรอบรูป หันมาหาเด็กสาวที่ยืนฟังอย่างตั้งใจ

"รีบๆ แยกย้ายกันหาเถอะ ว่าหมอนั้นอยู่ที่นี้หรือไม่"

"อ้อ" โรเซเนียพยักหน้ารับ แล้วรีบก้าวไปแต่ละห้องๆ กวาดตามองไปโดยทั่ว วินเซนต์เอ่ยอีกครั้ง

"ข้าจะขึ้นไปดูชั้นบนนะ"

"ระวังห้องใต้หลังคานะ"

คนเจนคำราเรื่องเล่าผีเอ่ยด้วยความหวังดี องค์ชายแห่งเซเรลล่า พยักหน้ารับอย่างปลงๆ โรเซเนียหันมากวาดมองรอบบ้าน ก่อนจะร้องเรียกเบาๆ

"ไวน์ ไวโอเล็ต...ออกมาเร็ว จุ๊ๆ!"

เด็กสาวทำเสียงในลำคอ แล้วไล่เปิดม่านที่ละม่าน ก้มลงคุ้ยใต้โต๊ะ ยกหนังสือขึ้นมองข้างใต้ มองเข้าไปในเตาผิง กวาดตาดูก็ที่ก็เห็นเพียง

หายากไป ขวดโหลทั้งหลายแหล่ตั้งอยู่บนตู้กระจุกินเนื้อที่มากที่สุด แต่มอง
อย่างไรข้างในโหลก็มีแต่ใบไม้เหี่ยวๆ

หลังๆ มาโรเซเนียเริ่มหายกลัวภพหาวสนผีสิงนี้เข้าไปทุกที กลับ
กลายเป็นเด็กชนที่เล่นคันหาสมบัติ เปิดหีบนั้นรื้อหีบนี้ดูอย่างสนุกสนาน

"นี่มัน..." โรเซเนียขมวดคิ้ว ดูอุปกรณ์เกี่ยวกับการรักษา ทำไม
เยอะขนาดนี้ ถ้าไม่บอกว่าเป็นบ้านภพนี้ เธอคงจะคิดว่าเป็นบ้านพักของ
หมอสักคนแน่ๆ

"ไม่เห็นเจออะไรเลย หือ?"

ดวงตาสีแดงเพลิงของโรเซเนียสะดุดที่พุ่มไม้พุ่มหนึ่ง ซึ่งออกดอก
แบบเดียวกับที่ห้องของเธอเปียบ โรเซเนียก้าวเข้าไปใกล้ มองดอกไม้สีแดง
สวยแล้วพึมพำเบาๆ

"มิลโลไลท์เธอ"

กลิ่นหอมหวานของมันนี่เธอจำได้ดี เพราะมันเคยหอมมากจนเธอ
เวียนหัว จนต้องเอาไปปลุกที่ริมระเบียง และต้องทนเจ้าต้นอุนาร้องให้
คร่ำครวญไปถึงครึ่งก่อนคืน ก่อนเธอจะตะไค่งมันออกไปนอนตรง
ระเบียงกับตุ๊กที่รัก

แล้วกลิ่นมันก็ทำเอาเธอเวียนหัว จนต้องเบือนหน้าหนีอีกครั้ง

"โอ๊ะ! ห้องนั้นยังไม่ได้ดูเลย" โรเซเนียสะดุดตากับห้องหนึ่งที่อยู่
ด้านหลัง เด็กสาวรีบวิ่งไปเปิดประตู ภาพเบื้องหน้าทำเอาเธอต้องนั่งงัน
ห้องเด็กอ่อน...

ห้องนั้นตกแต่งไว้อย่างน่ารัก ผนังมีรูปวาดดอกไม้สีม่วงเข้ม ม้า
โยกหน้าตาน่ารัก ลูกบอล และของเล่นสารพัดที่ทำเอาเธอเห็นได้ชัดเจน
ถึงความรักของผู้จัดที่มอบให้เด็กเจ้าของห้อง

ความรักของพ่อแม่...

ตอนเด็กๆ เพื่อนของเธอคงจะรำววยความรักน่าดู ช่างต่างกับเธอ
ที่โดนแต่สายตากุศล แต่เมื่อคิดอีกที จากเด็กที่เคยมี กลับถูกมือแห่ง
โชคชะตาฉุดให้ตกต่ำ ระหว่างเธอกับไวน์ ชีวิตใครจะน่าเศร้ากว่ากันนะ...

"พ่อกับแม่คงจะรักเจ้ามากสินะ" โรเซเนียอดพิมพ์คำไม่ได้ เมื่อเห็นตุ๊กตาทำมือที่วางเกลื่อน พวกมันหน้าตาน่ารัก ล้วนมีดวงตาสีม่วงเข้มทั้งหมด

กลิ่นของคอกมิลโลไลท์มันหอม...หอมเกินไป

ดวงตาสีแดงของโรเซเนียเปลี่ยนประกายวาว เธอเห็นร่างเล็กของเด็กน้อยที่ตัวขดสั้นอยู่บนเตียง น้ำตาใสๆ ไหลออกมาจากดวงตาสีม่วง ไม่ขาดสาย ยิ่งสายฟ้าฟาดลงทำให้ทั้งห้องสว่างวาว ร่างนั้นก็ยิ่งขดตัวสั้นในผ้าห่มผืนหนา ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงบานประตูเปิด

"ไวโอเล็ต"

เสียงที่ดังจากด้านหลังทำเอาโรเซเนียรีบหันไปมอง ร่างสูงของใครบางคนทรุดตัวลงรับร่างเล็กๆ ที่วิ่งผ่านร่างของเธอไป กระโจนเข้าหาวาลเลนไทน์อย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มซ้อนร่างเล็กขึ้นพร้อมพิมพ์คำปลอบ เหยหน้าไปบนชั้นสอง แยมรอยยิ้มให้หญิงสาวที่เธอมองไม่เห็นดวงหน้า ซึ่งมองลงมาจากด้านบน

ก่อนภาพพวกนั้นจะหายไป...จางลงจนเหลือแต่ภาพคุณาสน์ที่รกร้าง

'เฮ้ย!' เด็กสาวตัวแฉ่งที่อ กวาดตามองไปโดยรอบ ไม่เห็นความผิดปกติใดๆ แต่ว่าที่เห็นเมื่อถึงนั้น...

"วินเซนแนคส์!!!"

โรเซเนียแหกปากลั่น ทำเอาองค์ชายหนุ่มที่ก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงเตียง หัวใจกึก! ก่อนจะรีบวิ่งลงมาจากชั้นสาม โรเซเนียผนวกอดเขาจนล้มลงไปด้วยกัน

"ผีหลอกๆๆ ผีหลอกข้าาา!!!" เด็กสาวร้องลั่น พลังกอดองค์ชายหนุ่มเอาไว้แน่น ซึ่งอีกคนก็กอดตอบ พร้อมกวาดตามองไปโดยรอบ

"ไหน? ผีอยู่ไหน?...ข้าไม่เห็นมีเลย"

"คนในภาพ! คนในภาพนั้นเรียกไวโอเล็ตแล้วก็อุ้มเด็กออกจากห้องนี้ด้วย!!!" โรเซเนียหลับหูหลับตาชี้มั่วสะเปะสะปะ วินเซนส์กวาดตามอง

ไปทั่ว ก่อนจะเขย่าอีกคนเบาๆ

"แต่ข้าไม่เห็นเลยนะ ไม่มีหรอก โรเซเนีย"

คนที่กลัวผีจนขี้ขี้้นสมองยังไม่ยอมเงยหน้า แม้ว่าคำพูดจะอ่อนโยนขนาดไหน และเขาจะลูบเส้นผมเธออย่างนุ่มนวลเพียงใด เด็กสาวก็เอาแต่ซุกหน้าเข้าหาบ่าเขาลูกเดียว

"เกิดอะไรขึ้น!" เซบาสเตียนกระแทกประตูเปิด แล้วก็วิ่งติดกับภาพที่เห็น เพื่อนของเขา กำลังกอดปลอบเด็กสาว พร้อมพึมพำบอกเสียงนุ่มอย่างใจเย็น

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรแล้วนะ"

เซบาสเตียนหรีดตาลง คบกันมาจนถึงวันนี้ ก็เพิ่งจะไม่ชอบใจเพื่อนตัวเองก็เดี๋ยวนี้แหละ

"ไปแล้วแน่นะ"

โรเซเนียสูดลมหายใจลึก ผละมามองโคยรอบเมื่อหายตกใจ แล้วถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อไม่เห็นร่างโปร่งแสงเมื่อครู่แล้ว ดวงตาสีเพลิงของเธอหันมามองอีกคนที่กอดเธออยู่ ก่อนจะยกเท้าถีบองค์ชายหนุ่ม

"แล้วเจ้ามากอดข้าทำไมอี!"

เด็กสาวถลึงตาใส่วินเซนต์ที่มองกลับด้วยแววตาๆ เซบาสเตียนมองภาพนั้นตาปริบๆ คิดอีกทีหนึ่ง...เขาคงสงสัยว่าเพื่อนมากกว่ากระมัง

38

ดาวแปดแฉก

"เห็นไหม! มีผีจริงๆ ค่ะ!"

เด็กสาวย้ำเสียงดัง ทั้งๆ ที่ยังเกาะหลังองค์ชายแห่งเซเรลล่าอยู่ เธอบ้วนปากไปยังหลุมฝังศพนับสิบที่เซบาสเตียนเจออยู่ด้านหลังคฤหาสน์ วินเซนต์มองคนที่เกาะหลังเขาเป็นตุ๊กแก ก่อนจะหันมามองสุสานตรงหน้า แต่ละหลุมไม่มีป้ายชื่อ มีเพียงไม้ที่นำมาปักไว้กับคนดินที่หนุนขึ้นมา

"แปลกจัง..."

"นั่นสิ ผีออกมาได้ยังไงกลางวันแสดๆ"

"เข้าใจไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น..." วินเซนต์ถอนใจเบาๆ บ้วนปัสไปที่หลุมศพ "ได้ชื่อว่าคนทรยศ แต่ทำไมถึงมีหลุมศพได้"

"ทายาทตระกูลอเลิสต้องเป็นคนทำอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ" เซบาสเตียนถามขึ้นมาเบาๆ

"แต่เทพก็น่าจะมาที่นี้บ่อยๆ ไม่มีทางที่จะรอดสายตาเทพไปได้หรอก มันน่าสงสัยนะ" วินเซนต์วิเคราะห์อย่างเยือกเย็น เดินเข้าไปใกล้หลุมศพ จนโรเซเนียกระโดดโหยงไปเกาะเซบาสเตียนที่อยู่ข้างๆ แทน

ความคิดของโรเซเนีย คือ ผี = กลัวเทพ = ต้องเกาะวินเซนต์เอาไว้

แต่เนื่องจากเซบาสเตียนเป็นมนุษย์หมาป่า โรเซเนียก็คิดว่ามันคงพอจะทำให้ผีเกรงใจได้บ้าง...ละมั้ง

"นี่มัน..." วินเซนต์หรีตตามองไม้ที่ถูกผูกไขว้กัน พลางพึมพำเบาๆ "มันเขียนด้วยเลือด"

องค์ชายแห่งเซเรลลามีนิยน์คาที่อ่อนลง ไม่ว่าใครจะสร้างสุสานเหล่านี้ จะต้องเป็นคนที่มีความทุกข์ลึกล้ำแน่ แล้วสายตาของเขาก็หยุดอยู่หน้าหลุมศพที่ใหญ่ที่สุด หลุมศพของ วาเลนไทน์ ลอเลียส

ช็อคโกไวโอเล็ทวางอยู่ตรงนั้น มันเหี่ยวไปบ้างตามกาลเวลา พอจะคาดได้ว่า คนที่มาเคารพศพคงจะจากไปได้สักพักแล้ว

"หมอนั่นเคยมาที่นี่ แต่ก็ไปแล้ว ดอกไม้เริ่มเหี่ยวแล้วละ" วินเซนต์เอ่ยเบาๆ ทำเอาโรเซเนียชะงักหน้าออกมาจากด้านหลังของเซบาสเตียน "ไวน์เหรอ"

"ใช่..." องค์ชายแห่งเซเรลล่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง "กลับกันเถอะ ข้ามีเรื่องที่ยากจะค้นคว้าสักหน่อย"

เซบาสเตียนกับโรเซเนียมองหน้ากัน ก่อนเด็กสาวจะถามเบาๆ "แล้ว..."

"หมอนั่นคงจะไม่กลับมาที่นี่อีกสักพัก หากคิดจะซ่อนตัวจริงๆ นะ" วินเซนต์เอ่ยอย่างจริงจัง แล้วเดินมาลูบเส้นผมสีเงินของเด็กสาวเบาๆ แยมยิ้มอ่อนโยนจนคนมองถึงกับนิ่งงัน "กลับเถอะ เคียวพรงนี้ข้าจะช่วยคามหาใหม่ ยังไงก็ต้องหาเขาให้เจอให้ได้"

'...ยังงี้ก็ต้องหาเขาให้เจอให้ได้'

ไม่นึกว่าคำพูดนั้นจะออกมาจากปากองค์ชายแห่งเซเรลล่า ไม่นึกว่าคนที่เ็นซาแบบหมอนั่นจะทำอะไรเพื่อคนอื่นอย่างจริงจังก็เป็น

โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ มองท้องฟ้ากลางคืน นานจนเจ้าคันธนูน่าที่กำลังใส่หมวกแหลมๆ เตรียมนอนหันมาเอ่ยเสียงดัง

"เหม่ออยู่นั่นแหละ! คิดถึงผู้ชายอยู่ละสิ! แอ็กกก!!!"

หมอนใบโตถูกขว้างมากระแทกหน้าของมันจนกลีบกระจาย ลงไปนอนตาลายอยู่ที่พื้นด้วยฝีมือของเจ้าของ โรเซเนียหันมาแยกเขี้ยวใส่

"ไม่ใช่แบบที่เจ้าคิดหรอกน่า!" ทวาดจบ ก็หันมามองผ้าคลุมสีดำกลับที่กองอยู่บนตัก โรเซเนียยกมันขึ้นมามองอย่างเลื่อนลอย

"เจ้าไปอยู่ที่ไหนกันน่า" เด็กสาวเอ่ยอย่างเหม่อลอย นึกถึงพาร์คเนอร์แล้วพุ่นเคืองใจอย่างน่าประหลาด

"เจ้าเงาะ!" เธอตะคอกใส่มัน ก่อนจะก้าวข้ามต้นหญ้าขึ้นไปบนเตียง ทั้งตัวลงนอนอย่างหงุดหงิด

"ถ้าเจ้าหายไปเรื่อยๆ แบบนี้ ข้าไม่รู้เรื่องด้วยแล้ว!!"

"ขึ้นเป็นแบบนี้ข้าก็แยสิ"

เสียงทุ้มนุ่มอันคุ้นเคยดังขึ้น ทำเอาเด็กสาวต้องเบิกตาโพลง โรเซเนียกะพริบตาแผ่วเบา เมื่อเห็นคฤหาสน์แสนสวยอยู่ตรงหน้า เธอคราวนี้ล้าคอ

คฤหาสน์ล่อเลียส...คฤหาสน์ผีสิงนั้น

"ไม่ใช่บ้านผีสิงหรอกนะ"

เสียงของคนที่ยืนอยู่ข้างหลังดังขึ้น โรเซเนียกวัดสายตาไปมอง ก่อนจะเบิกตากว้าง เขายืนอยู่ตรงนั้น รูปร่างมราวกับภาพวาด ดวงตาสีม่วงเข้ม มึนน่า...

ปัก!

เด็กสาวถีบใส่จนอีกคนถึงกับทรุด ไวโอเล็ตกระอักเบาๆ ขณะที่โรเซเนียยกมือขึ้นหมายจะหวดซ้ำ

"ไอ้เจ้าตัวรูนวาย...!!"

มือของเธอถูกหยุดกลางอากาศ เด็กหนุ่มซ้อนดวงตาสีม่วงขึ้นมา มองตาตุๆ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

"ขอโทษๆ ใครมันจะไปนึกว่า เจ้าจะคิดถึงข้าขนาดนี้กันเล่า"

คำพูดนั้นทำเอาคนพริ้งหน้าขึ้นสีแดงเรื่อในทันควัน โรเซเนียเบือนสายตาไปทางอื่น เปลี่ยนเรื่องในบัดดล

"เจ้าอยู่ที่นี่หรือ"

"ก็แค่มาเยี่ยม..." คนตัวสูงหัวเราะเบาๆ ละมือจากข้อมือเล็กของเธอ แล้วเลื่อนมาจับบ่าทั้งสอง จากนั้นดันไปทางคฤหาสน์ของตน "เข้ามาสิ แล้วเจ้าจะรู้ว่ามันน่าอยู่กว่าที่เห็น"

เด็กสาวก้าวเข้าไปในทางเดินคฤหาสน์ มันไม่เหมือนเมื่อตอนกลางวัน ต้นไม้ไม้ไคร้กทึบ และมีแปลงสมุนไพรอยู่มากมาย คนที่เดินซ้อนหลังเอ่ยเบาๆ โรเซเนียหันมองเขา

"พ่อของข้าชอบปลูกต้นไม้..." เด็กหนุ่มกวาดตามองไปโดยรอบ ก่อนทรุดตัวลงที่ต้นไม้ชนิดหนึ่ง "พ่อบอกว่าเรามีเชื้อสายเทพ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องปลูกคอกมิลโลไลท์ไว้ด้วย ทำให้พลังเทพของตระกูลลือเลื่องไม่เคยสูญหาย พวกเรายังคงมีลักษณะของเทพ"

โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ มองอีกคนที่ยิ้ม มันทั้งสุขและเศร้า เหมือนกำลังรำลึกถึงคืนวันเก่าๆ

"แต่ถึงอย่างนั้น พ่อก็ยังชอบดอกไวโอเล็ตมากที่สุด" เจ้าของชื่อเดียวกับดอกไม้หัวเราะเบาๆ ก่อนแวดคาจะเปลี่ยนเป็นจริงจัง เมื่อมองดวงหน้าเธอที่อยู่ข้างๆ "โรเซเนีย..."

เด็กสาวกะพริบตา ไวโอเล็ตเอ่ยเสียงจริงจัง

"อย่าไปที่แดนเทพเค็ดคาคนะ"

"!!!"

ดวงตาสีเพลิงของเด็กสาวเบิกโพลง โรเซเนียหยัคกายลุกขึ้นนั่ง กวาดตามองไปรอบห้องของตัวเอง อนาคตการคอกกำลังหลับสนิท ส่วนตัวเธอก็นอนอยู่บนเตียง มีผ้าคลุมของไวโอเล็ตวางอยู่ข้างกาย

"ฝัน...หรือ"

โรเซเนียยกมือปากเหงื่อที่ข้างขมับ หันมองผ้าคลุมสีดำลับของใครบางคน ก่อนจะนอนลงอย่างเก่า เธอนอนมองมันจนจิตใจสงบ แล้วหลับตาลงในที่สุด

'ความฝัน...ประหลาด'

'สิ่งที่เห็นในคฤหาสน์ล่อเลียส...'

ดวงตาสีฟ้าครามของวินเซนต์จับจ้องภาพในกระจกสีขาวที่เขา แอบคัดลอกมาจากคฤหาสน์ล่อเลียส เด็กหนุ่มรู้สึกกลับคล้ายคลึงคลา... เหมือนเคยเห็นมันที่ไหนมาก่อน ความสงสัยเกาะกุมจิตใจ จนเขาข่มตานอนไม่ได้เลยสักนาที คือนำหนังสือเป็นตั้งมาเปิดหาข้อมูล

ตรารูปดาวแปดแฉก...มีวงแหวนเวทโอบล้อม อักษรนั้นเป็นอักษร เทพซัคๆ จริงสิ กระจุกล่อเลียสก็มีเชื้อสายเทพ แต่ว่าตราดาวแปดแฉกแบบนี้มัน...

วินเซนต์กะพริบตาแล้วเบา 'จริงสิ...ที่มีมือของหมอนั้นยังงါแล้ว'

ตอนรู้สึกบงา เขาเห็นที่หลังมือของ ไวน์ ล่อเลียส สว่างวาบเป็น ตราสัญลักษณ์ ที่คฤหาสน์ล่อเลียสก็เหมือนมีคนเอาชอล์กมาขีดๆ เขียนๆ เล่นเป็นรูปแบบนี้ อืม...

"ดูอะไรอยู่หรือ วินเซนต์"

เสียงอ่อนหวานนุ่มนวลทำให้องค์ชายหนุ่มหันไปมอง ร่างแบบบาง ของราชินีแห่งเซเรล่ายังอยู่ในชุดนอนสีอ่อน เธอก้าวเข้ามาหาเขา พร้อมเอ่ยอย่างห่วงใย

"แม่เห็นลูกอ่านอยู่ในห้องหนังสือมาตั้งแต่กลับมาแล้ว พักผ่อน บ้างเถอะลูก เคียวยจะไม่สบายเอานะ"

"ขอบคุณที่เป็นห่วงขอรับ" วินเซนต์ยิ้มอย่างอ่อนโยน "ต้องทำให้ท่านแม่เป็นห่วง ลูกจะอายุใจจริงๆ"

คนเป็นแม่ยิ้มรอยยิ้มอบอุ่น นึกเศร้าใจอยู่ลึกๆ ที่เด็กตัวน้อยใน วันนั้นเคิบโตโดยที่เธอไม่ได้เห็น แล้วกลับกลายเป็นองค์ชายหนุ่มรูปงาม ที่เอาการเองานนัก

"เอ...นี่มัน" พลันสายตาของเธอก็สะดุดกับแผ่นกระจกรูปดาวแปดแฉก วินเซนต์พึมพำ "ตราสัญลักษณ์ของเทพชั้นสูงนี่นา ลูกไปนำมันมาจากไหนหรือ วินเซนต์"

"คฤหาสน์ล่อเลียสขอรับ ท่านแม่พอจะรู้อะไรเกี่ยวกับมันบ้างไหม"

"แม่เคยเห็นที่มือของท่านยาย..." วิโอน่าเอ่ยอย่างครุ่นคิด "เป็นตราของพวกเชื้อพระวงศ์เทพ ลูกคูสิ แดกทั้งแปดของดาวดวงนี้ จะหมายถึงธาตุของเทพพิทักษ์ทั้งแปด และที่อยู่ตรงกลางก็คือธาตุความมืด"

วินเซนค์เบิกตากว้างนิค แล้วยั้งนั่งงันเมื่อแม่เอ่ย

"แต่เท่าที่แม่จำได้ ตระกูลลอลเลียสไม่มีตราสัญลักษณ์เช่นนี้หรอกนะ"

‘ถ้าเป็นอย่างนั้น...ทำไมหมอนั่นถึงมีมันได้ล่ะ’ คำถามจุกจิกในใจขององค์ชายแห่งเซเรลล่า

แม่ของเขาเอ่ยเบาๆ "แม่เติบโตที่แคนมนุษย์ เรื่องตราสัญลักษณ์คงจะไม่รู้อะไรมาก หากลูกอยากรู้ คงแนะนำได้แต่ทำให้ไปหาท่านรันเซ"

"ท่านรันเซ?"

"นางเติบโตที่แคนเทพ น่าจะรู้เรื่องพวกนี้มากกว่าแม่นะ"

"..."

"นี่เจ้าจะพาเข้าไปที่โน่นอย่างนั้นหรือ"

โรเซเนียถาม เมื่ออีกคนกำลังโปรยสมุนไพรร เพื่อเป็นสื่อกลางในการเคลื่อนย้ายพวกเขา วินเซนค์เอ่ยเสียงเบาหวิว

"หมู่บ้านของพวกลูกครึ่งเทพ ไม่สิ...จะว่าไปลูกครึ่งเทพที่อยู่ที่นี่ก็มีเพียงครอบครัวเดียวเท่านั้น"

"แล้วไม่พาเซบาสเตียนไปด้วยกันหรือ"

"วันนี้พระราชินีคาสซันคราจะเสด็จมา เราอย่าไปกวนเวลาของสองแม่ลูกเลย อีกอย่าง ข้าตั้งใจจะไปแค่ครู่เดียวเท่านั้น" วินเซนค์เอ่ยจบก็เงยหน้าขึ้นมาจากวงแหวนเวท ยื่นมือให้อีกคน "ถ้าเวทนั้นมีสื่อกลางเป็นสิ่งของ มันก็คงจะส่งผลถึงเจ้าใช้หรือไม่ ข้าว่าเราน่าจะไปกันได้นะ"

โรเซเนียมองมือที่ยื่นมาให้ ก่อนจะวางมือของตนลงไป เธอถูกดึงเข้าไปในวงแหวนเวท วินเซนค์เอ่ยกำชับ ก่อนจะรำยมนตร์

"เกาะข้าเอาไว้ให้แน่นๆ นะ"

เสียงร่ายมนตร์ขององค์ชายแห่งเซเรลล่าดังขึ้น วงแหวนเวทด้านล่างจึงบังเกิดแสงสีเขียวที่สว่างจ้า โรเซเนียผวากอดคนข้างกายไว้แน่น เมื่อรู้สึกได้ว่าพื้นสั่นสะเทือนรุนแรง เหมือนเธอกำลังหลงอยู่ในมิติบางอย่างที่หลากสี ก่อนภาพตรงหน้าจะพร่าเลือน โรเซเนียตาลาย ชูหน้าลงกับปากกว้างแล้วหลับตาแน่น รู้สึกตัวเองจะอาเจียน ไม่ช้าก็ไคยินเสียงคนข้างกายดังขึ้น

"ถึงแล้ว" วินเซนต์เอ่ยเบาๆ ก่อนจะเหลือบมองเด็กสาวข้างตัวที่กอดเขาแน่น คนที่รู้สึกว่าโดนเอาเปรียบเอ่ยสำหรับ "ปล่อยข้าได้แล้ว"

โรเซเนียผลตามคำพูดของอีกฝ่าย เธอตาลายและชวนชวนอีกคนต้องพุง เด็กสาวยกมืออุดปาก อยากอาเจียนขึ้นมาริริงๆ

"อ๊วก!" เด็กสาวผวาไปทีไคคั่นไม้ใหญ่ แล้วปล่อยของออกมาจนหมดไส้หมดพุง วินเซนต์เบิกตากว้าง รีบเข้าไปลูบหลังให้ไคอย่างไคใจ

"นี่...ไคไคใหม่"

เด็กสาวพยักหน้า แต่ก็ยังคงไค่งคออาเจียนเสียงดัง ทำเอาคนพามาารู้สึกผิด

พลันมีวคนน้ำวคหนึ่งยื่นมาให้ พร้อมกับเสียงบอกเบาๆ "ไคนางคิมน้ำน้อยไคใหม่"

วินเซนต์หันไปมองคนมีน้ำใจ ก่อนจะนิ่งงัน "ท่านริอิส"

โรเซเนียรู้สึกตัวอีกทีตอนนั่งชบ่าวินเซนต์อยู่บนเกวียนเทียมวัว
ขณะเขายกมือพัคไคคนข้างกายที่ตอนนีหน้าขาวซีด พอเห็นคนที่หลับสนิทเมื่อครู่ขยับตัว องค์ชายหนุ่มก็บอกไคอย่างไคใจ

"กินอะไรหวานๆ น้อยไคใหม่ จะได้คิขึ้น"

โรเซเนียพยักหน้ารับ ยังไม่ยอมลืมตา ไม่ช้าก็ไคค้ลื่นกลิบลิ้มหอมหวาน รู้สึกว่ามันจ่อริมฝีปากของเธอ เด็กสาวอำปากงับในทันที

รสหวานของผลไม้ที่ไคตอนแรกนึกว่าเป็นส้ม แต่กลับไม่ใช่และไม่รู้จัก กินปั้บรู้สึกสดชื่นปั้บ ทำให้เธอลืมตามองมือของวินเซนต์ที่ยังโบก

พัคสร้างลมเย็นๆ ให้อย่างใส่ใจ

"ถึงแล้ว"

เสียงของเจ้าของเกวียนดังขึ้น โรเซเนียผละจากองค์ชายหนุ่ม หันมามองคฤหาสน์แสนสวยตรงหน้า วินเซนต์ก้าวลงจากเกวียน ก่อนจะเอื้อมมือมารับคนยังป่วยลงจากรถอย่างนุ่มนวล แล้วจึงพาไปยังคฤหาสน์แสนสวยที่อดีตเทพอาศัยอยู่

"นี่แหละ...ว่าเจ้าต้องมาหาข้า"

ดวงตาสีครามสองคู่สบกัน ก่อนรันเซ่จะยิ้มรอยยิ้มบาง

"องค์ชายแห่งเซเรลล่า"